Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul III — Nr. 278
Luni 24 decembrie 1956

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și al Ministerului Gospodăriilor Agricole de Stat din R.P.R.

Candidații Frontului Democrației Populare, candidații poporului

Gospodar destoinic în colectivă și în sat

Renumele gospodăriei colective din Luncani — pildă vie a superiorității agriculturii socialiste — a trecut departe de hotarele raionului Turda. O dată cu acesta, și numele președintelui Iuliu Coman a început să fie cunoscut și rostit cu respect în raioanele vecine. Duminica trecută, cetățenii din comuna Sărmaș din raionul cu același nume, precum și din alte comune învecinate, au primit cu bucurie propunerea făcută de tov. Ion Abrudan directorul S.M.T.-ului din localitate, ca tov. Iuliu Coman să fie desemnat candidat al circumscripției electorale nr. 20 — Sărmaș.

Propunerea a fost susținută de țărani muncitori și oameni ai muncii romîni și maghiari din comună, printre care Ion Cămăraș, Gavril Moldovan, György Sandor, de dr. Elena Tilică și alții. Vorbitorii au subliniat de asemenea că numai în cadrul circumscripției nr. 20 s-au construit în scurt timp 5 localuri de școală și 5 cămine culturale. In comuna Sărmaș s-au construit un bloc muncitoresc, un dispensar pentru copii, un magazin comercial, iar acum se construiesc un cinematograf, un cămin cultural, un local pentru bibliotecă și altele. Comuna este un adevărat șantier, iar sărmășenii niște gospodari harnici, care privesc necontenit în viitor.

Cetățenii romîni și maghiari din comună au plecat de la adunare cu hotărîrea să întîmpine alegerile muncind înfrățiți, pentru a asigura belșugul recoltei din anul viitor.

DIRECTORUL S. M. T.-ULUI

Numeroși țărani muncitori, mecanizatori, cadre didactice și alți oameni ai muncii din agricultura raionului Domnești s-au întrunit marți într-o însuflețită adunare în sala căminului cultural din comuna Cornetu.

Adunarea a fost organizată de consiliul raional al Frontului Democrației Populare pentru desemnarea unui candidat F.D.P. în circumscripția electorală nr. 35 Mihăilești.

La deschiderea adunării, a luat cuvîntul tov. Ștefan Bondar, din partea consiliului regional F.D.P.

Vorbind pe larg despre activitatea mecanizatorilor de la S.M.T. Gorneni, tov. Ștefan Bondar a propus candidat al F.D.P. în circumscripția electorală nr. 35 pe tov. **Neagu Sioraru**, directorul stațiunii.

In sprijinul acestei propuneri au luat cuvîntul numeroși participanți la adunare.

— In ultimii ani, stațiunea noastră și-a schimbat mult înfățișarea — a spus printre altele tov. Gh. Neacșu, mecanizator la S.M.T. Gorneni. Dintr-o stațiune codașă cum era în trecut, ea a ajuns să se numere acum printre cele de frunte și aceasta datorită într-o măsură însemnată tovarășului Neagu Sioraru. Astfel, s-a construit și s-a dat în folosință un mare atelier mecanic, s-a electrificat stațiunea și satul Chița, s-a dezvoltat gospodăria anexă a stațiunii.

Pentru munca sa de bun și chibzuit gospodar, susțin, în numele mecanizatorilor de la S.M.T. Gorneni, propunerea făcută.

A vorbit apoi țăranul muncitor Nicolae Matei, membru al întovărășirii agricole din comuna Slobozia.

Intovărășiții din Slobozia — a spus el — mulțumesc conducerii și mecanizatorilor din S.M.T. Gorneni pentru ajutorul ce ni l-au dat la înființarea întovărășirii și pentru lucrările de calitate ce le-au executat pe terenurile întovărășirii. Sînt de acord cu propunerea făcută.

Colectivistul Velicu Petrescu din Gîștești a vorbit celor prezenți despre rezultatele bune obținute anul acesta în gospodăria colectivă.

— Noi, am scos de pe fiecare hectar cultivat cu grîu cîte 1.600 kg. Asemenea recoltă n-am fi strîns fără ajutorul mecanizatorilor de la S.M.T. Gorneni, care ne-au făcut lucrări de bună calitate. Trebuie să spun că tov. director Neagu Sioraru a fost nelipsit de la cîmp, unde a îndrumat pe tractoriști și colectiviști în munca lor. Mă alătur și eu propunerii făcute ca tov. Neagu Sioraru să candideze în circumscripția electorală nr. 35 Mihăilești.

Printre cei care au mai luat cuvîntul se numără și învățătorul Vasile Grigorescu, care a caracterizat pe scurt munca desfășurată în stațiune și pe tărîm obștesc de către tov. Neagu Sioraru.

In încheiere, întreaga adunare cetățenească a aprobat propunerea ca tov. Neagu Sioraru să candideze pentru alegerile de deputați în Marea Adunare Națională în circumscripția electorală nr. 35 Mihăilești.

NOI PROPUNERI

IULIU KENGYEL, director S.M.T. Tășnad în circumscripția electorală Tășnad, regiunea Baia Mare, MUCENIC MAMULAȘ, președintele întovărășirii agricole din Techirghiol, în circumscripția electorală Vasile Roaită, regiunea Constanța, ELISABETA POPA, colectivistă din Bujoru în circumscripția electorală Bujoru, regiunea Galați, ION ȘERBAN, tehnician la G.A.S. din Odobești, în circumscripția electorală Mărășești, regiunea Galați, PETRE LUP, țăran mijlocaș din satul Lunca în circumscripția electorală Brad, regiunea Hunedoara, MIHAI NICHITA, pescar din comuna Carcaliu în circumscripția electorală Măcin, CALIN OPREA președintele gospodăriei agricole colective din comuna Ghighera, în circumscripția electorală nr. 23 Ghighera, regiunea Craiova, MARIN COMȘA, maistru la depoul C.F.R. Fetești, în circumscripția electorală Fetești, regiunea Constanța, ION DRAGNEA, inginer agronom în circumscripția electorală Băilești, regiunea Craiova, ISAC MARTIN, prim secretar al Comitetului regional Timișoara al P.M.R. în circumscripția electorală Timișoara-Sud, RUDOLF PALOCSAY, biolog, directorul stațiunii experimentale pomicole din Cluj, în circumscripția electorală nr. 1 Bistrița, regiunea Cluj.

Propunerile de candidați continuă.

CU EI NE MÎNDRIM

VASILE VOICHIȚĂ EROU AL MUNCII SOCIALISTE, mecanizator la S.M.T. Sînnicolau Mare, a fost propus candidat al F.D.P. în circumscripția electorală nr. 24 din regiunea Timișoara

MARIA ZIDARU, președinta gospodăriei agricole colective „Drumul lui Lenin" din Păulești, propusă candidată a F.D.P. în circumscripția electorală Halmeu, regiunea Baia Mare.

CONSTANTIN ADOCHIȚEI EROU AL MUNCII SOCIALISTE, brigadier zootehnic la G.A.S. Colușca propus candidat al F.D.P. în circumscripția electorală nr. 22 Colușca, regiunea Suceava.

CONSTANȚA BANU, inginer agronom, a fost propusă candidată a F.D.P. în circumscripția electorală nr. 34 Crovu, regiunea București.

Al treilea raion din țară complet cooperativizat

Raionul Filimon Sîrbu din regiunea Galați este al treilea raion din țară cooperativizat în întregime. In ziua de 22 decembrie în gospodăriile colective și în întovărășirile agricole din raion au intrat ultimele familii de țărani muncitori cu gospodărie individuală. In prezent, cele peste 18.000 familii de țărani muncitori din raion lucrează aproape 76.700 ha. în cadrul a 55 de gospodării colective și 71 de întovărășiri agricole.

Succesele obținute în raionul Filimon Sîrbu se datoresc muncii politice temeinice desfășurată de către organele de partid și de stat, de intelectuali, de mecanizatori, precum și de către colectiviștii și întovărășiții din unitățile socialiste înființate pînă acum. Exemplul comuniștilor a însuflețit și pe țăranii muncitori cu gospodărie individuală să pășească pe calea cooperativizării, calea belșugului și a bunăstării. Numai în acest an au luat ființă 25 de gospodării colective și 20 de întovărășiri agricole, cuprinzînd mii de familii de țărani muncitori. De la începutul anului și pînă în prezent în gospodăriile colective și întovărășirile agricole existente au intrat peste 8.000 familii de țărani muncitori.

Mecanizatorii și tehnicienii agronomi din cele 4 S.M.T.-uri din acest raion, care dispun de numeroase mașini agricole moderne, au dat un prețios sprijin unităților agricole cooperatiste. In scopul efectuării unui volum sporit de lucrări agricole, în anul viitor va lua ființă încă o stațiune de mașini și tractoare, în comuna Jirlău.

Solii marelui popor chinez ne vizitează țara

Bun venit! Cu aceste cuvinte, pionierii îi întîmpină pe oaspeți, oferindu-le buchete de flori.
Foto: MIHAI POPESCU

In țara noastră, a sosit sîmbătă într-o vizită de prietenie la invitația Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, o delegație a Adunării reprezentanților populari din întreaga Chină și a comitetului popular al orașului Pekin, în frunte cu tovarășul Pin Cijen, vicepreședinte al Adunării reprezentanților populari, președinte al Comitetului popular al orașului Pekin, conducătorul delegației, vicepreședinte al Comitetului pe întreaga Chină al Consiliului Consultativ Politic Popular, membru în biroul Politic și secretar al C.C. al Partidului Comunist Chinez.

Poporul nostru adresează dragilor oaspeți din marea Chină populară un fierbinte salut. Mărețele succese obținute de bravul și harnicul popor chinez în construirea Chinei noi, sub conducerea Partidului Comunist Chinez, în frunte cu tovarășul Mao Tze-dun, au umplut de bucurie inimile oamenilor muncii din țara noastră.

Luptînd cu nestăvilit avînt pentru transformarea țării lor într-o mare putere socialistă, oamenii muncii din China populară au obținut succese hotărîtoare în opera de industrializare și transformare socialistă a agriculturii.

Ridicîndu-se împotriva imperialismului, apărînd cu consecvență pacea și prietenia dintre popoarele din lumea întreagă, marea Chină populară și-a cîștigat un uriaș prestigiu internațional.

Poporul romîn privește cu adîncă prietenie eforturile oamenilor muncii din China populară pentru a-și făuri o viață nouă, înstărită și fericită, eliberată pentru totdeauna de exploatare și sărăcie. Prietenia dintre poporul romîn și poporul chinez s-a întărit și s-a dezvoltat din ce în ce mai mult în ultimii ani. Oamenii muncii din țara noastră care au vizitat de curînd China populară și-au exprimat marea admirație pentru tenacitatea și hărnicia cu care poporul chinez construiește socialismul. De asemenea solii poporului chinez care ne-au mai vizitat țara au dus departe, în Extremul Orient, admirația și prețuirea pentru munca pașnică și dîrză a oamenilor muncii din Republica Populară Romînă.

Vizita oaspeților dragi chinezi în țara noastră va contribui în și mai mare măsură la adîncirea prieteniei și întrajutorării frățești dintre popoarele romîn și chinez, la dezvoltarea continuă a relațiilor politice, economice și culturale dintre țările noastre, la cimentarea puternicei comunități a statelor din lagărul socialismului și păcii.

Legume proaspete în toiul iernii

In dimineața aceea de iarnă, prin mulțimea din piața Craiovei își făcu loc un camion. In fața magazinului de desfacere a produselor gospodăriilor agricole de stat șoferul frînă brusc și camionul se opri. Cîteva lăzi au fost descărcate la repezeală și după aceea camionul părăsi platoul pieții.

Ca peste tot în asemenea ocazii și aici s-au adunat mai întîi curioșii, apoi cei interesați. Lăzile au prins să se desfacă. Rînd pe rînd, din ele și-au făcut apariția mărarul, ceapa, salata și pătrunjelul, toate verzi și proaspete. Mirarea îi cuprinse pe cei ce priveau. Cum, legume și zarzavaturi proaspete acum în toiul iernii?

— Da, sînt de la secția noastră din Ișalnița, răspunse zecilor de ochi nedumeriți unul dintre cei ce descărcase lăzile din camion.

Cîteva minute mai tîrziu, gospodinele cumpărau după dorința lor din legumele și zarzavaturile proaspete și îmbietoare.

POVESTEA LEGUMELOR FORȚATE

— „Legumele forțate în secția noastră au o istorie foarte scurtă". Cu aceste cuvinte și-a început relatarea tov. inginer Popilian, șeful secției legumicole Ișalnița a G.A.S. Romînești. Abia în iarna trecută am început să le cultivăm. Dintr-un început am semănat cu salată, ardei și castraveți, numai 100 metri pătrați în răsadnițe semi-calde și 70 metri pătrați în seră. Nu este mai puțin adevărat că am avut de întîmpinat și unele greutăți ca: lipsă de materiale și de oameni pricepuți.

Cu puține eforturi am izbutit însă să înlăturăm aceste piedici și să livrăm pe timpul iernii aproape 600 kg ardei, 200 kg salată și 100 kg castraveți.

Rezultatele obținute ne-au încurajat, și în toamna aceasta am însămînțat cu diferite legume și zarzavaturi peste 1.600 metri pătrați în răsadnițe semi-calde și 110 metri pătrați în sere.

IN RASADNIȚE SE LUCREAZA

Răsadnițele secției Ișalnița se găsesc așezate într-o cotitură a rîului Amaradia, ascunse de furia viscolului. Ele sînt îngrijite cu multă atenție de echipa condusă de Ion Lungu, un priceput și harnic legumicultor.

In sere sau răsadnițe, muncile nu contenesc nici un moment. Unele legume și zarzavaturi trebuie repicate, altele plivite, udate și aerisite. Udatul se face cu apă în care sînt dizolvate și îngrășăminte chimice (azotat de amoniu).

Dacă vrei să uiți pentru un moment că ești în plină iarnă, este deajuns să ceri șefului de echipă Ion Lungu să-ți arate de sub geamuri salata, ceapa verde, spanacul, mărarul, castraveții, pătrunjelul frunză și altele. Plantele sînt viguroase, bine dezvoltate și promit să dea rod cît mai bogat.

N. GRASU

Răsplată și îndemn

Cînd îl muncești cu tragere de inimă și cu pricepere, pămîntul nu te lasă în nevoie. Iți dă rod îmbelșugat, chiar dacă timpul nu-i prea favorabil. Iată: astă-vară, nici pe la Turnișor n-a prea plouat. Dar grîul colectivei „Zorile" — însămînțat cum se cuvine și întreținut ca după carte — a crescut frumos. Inalt la pai și greu la spic, a dat în medie aproape 2.150 kg la hectar. Ba, o tarla de 8 hectare a dat peste 3.400 kg. la ha. Asta le-a permis colectiviștilor nu numai să-și împartă cîte 4 kg la zi-muncă, dar să mai și vîndă statului o bună parte din surplus.

Nici cu recolta celorlalte culturi nu stau rău membrii colectivei „Zorile". Porumbul le-a dat peste 2.000 kg. boabe la hectar. La ovăz au scos 1.550 de kg. iar la floarea-soarelui 1.600 kg. Recolta de cartofi le-a dat posibilitatea să-și împartă cîte 3,700 kg la zi-muncă, după ce mai înainte valorificaseră aproape 5 vagoane de cartofi.

Munca unită și sîrguincioasă a adus colectiviștilor pe lîngă mari cantități de produse agricole și frumoase sume de bani. Numai sectorul zootehnic le-a adus vreo 220.000 lei. Iar din grădina de legume, unde brigadierul legumicol Schmotzer Eugen s-a întrecut pe sine, au realizat un venit de aproape 240.000 lei. Și dacă mai adăugăm aici sumele realizate din cultura plantelor de cîmp, de la transporturi, de la ateliere, etc., vom înțelege lesne cum a fost posibil să se dea colectiviștilor cîte 10 lei la o zi-muncă.

Veniturile însemnate în produse și în bani care le-au revenit au constituit pentru colectiviști nu numai o răsplată binemeritată, ci și un puternic îndemn în munca lor de viitor. Ia stai de vorbă bunăoară cu colectivistul Moldovan Zenovie. El a totalizat nu mai puțin de 614 zile-muncă. Nu singur, bineînțeles. Impreună cu nevastă-sa Anuța și cu Gheorghe fiu-său. Dar ia gîndiți-vă ce a dus acasă: numai cereale și porumb jumătate de vagon, cartofi aproape 2.300 kg, bani vreo 6.140 lei, furaje peste 6.000 de kilograme, lemne, brînză, lînă și ulei. Ei bine, Moldovan Zenovie și toți ai lui sînt hotărîți ca și la anul viitor să fie printre cei mai harnici colectiviști din Turnișor.

Tot așa gîndește și Reghina Beer, mulgătoarea care a realizat 367 zile-muncă singură. La fel gîndește și familia lui Petru Avram, care a efectuat 639 zile-muncă. Chiar și membrii celor 15 familii ale căror cereri de primire în gospodăria colectivă își așteaptă aprobarea adunării generale, tot la fel gîndesc. Avea dreptate președintele Ștefan Barcan să se mîndrească și să spună că „...la anu' să ne vezi!". Veniturile mari constituie întotdeauna un îndemn puternic spre noi realizări.

N. COSAȘU

1. — Colectivistul Zenovie Moldovan primește suma de 6.140 lei cuveniți pentru cele 614 zile-muncă efectuate împreună cu membrii familiei sale.

2. — Constantin Comănici se numără de asemenea printre cei mai harnici colectiviști. Iată-l în fotografie primind cele 2.700 kg. de grîu în contul zilelor-muncă prestate.

Însemnări

Printre muncitorii centrului mecanic Constanța

Zi de decembrie. Mantia albă de nea acoperise peste noapte cîmpia dobrogeană. In cea mai mare parte, muncile în cîmp s-au terminat. In S.M.T.-uri, a început o nouă muncă: cea a reparării tractoarelor și mașinilor agricole.

La S.M.T. Cobadin, în atelier, ca și pe la remize, se lucrează cu spor. Mecanizatorii demontează tractoare și semănători, triază piesele și organele de mașini.

Aci, în mijlocul oamenilor, l-am găsit pe tov. V. Marinescu, agronomul șef al stațiunii. Prea mult n-am stat de vorbă cu dînsul, pentru că se pregătea să plece la una din brigăzi, care încă mai executa arături adînci.

— Sarcina de plan pe 1956, mi-a spus agronomul șef, am îndeplinit-o și depășit-o încă de mult. Cu toate că și pe la noi a fost secetă, tractoriștii noștri au muncit ca niște „lei", anul acesta. Și-au îngrijit cît se poate de bine mașinile. Dar nu-i mai puțin adevărat că și tovarășii de la centrul mecanic Constanța ne-au reparat bine în iarna trecută o mulțime de tractoare. Buni meșteri! O mare parte din succesul nostru se datorește priceperii și conștiinciozității lor. Lucrează ca niște ceasornicari!

Am fost nerăbdător să-i cunosc pe meșteri. Și iată-mă la bariera orașului Constanța. In curtea centrului, în fața halei de montaj, 20 de K.D.-uri, în linie, păcăneau de mama focului. In jurul lor, oameni de toate vîrstele, îmbrăcați în salopete. M-am apropiat de primul tractor. Un mecanic apăsa pe o pedală, făcînd ca păcănitul să fie și mai puternic; altul strîngea o bujie folosind un ghemotoc de bumbac. Mai alături, un flăcău verifica farurile altui tractor.

...Un moment am avut impresia că mă aflu în fața unei unități de tancuri, gata de a porni la atac, la primul ordin al comandantului. Și iată că, de la celălalt capăt al coloanei „ordinul" veni:

— Tovarășe Albu... Tovarășe Albu... Să vină șeful vopsitoriei, să-i dăm în primire „lotul", strigă Gheorghe Bratosin, maistrul secției de reparat tractoare.

De care anume „lot" era vorba, am aflat îndată.

— Acesta-i al doilea lot de 20 tractoare reparate, mi-a explicat tov. Bratosin. Acum cînd tractoarele sînt rodate și recepționate, le dăm în primire vopsitorilor. După 7-8 zile, vor fi trimise S.M.T.-urilor Fetești, Hîrșova și Cogealac, de unde au sosit cu cîteva săptămîni în urmă. In mai puțin de 60 de zile, am reparat 45 de tractoare...

...I-am văzut la lucru pe mecanici și în atelier. In „banda rulantă" (reparațiile executîndu-se după metoda pe ansamble) a intrat un alt lot de tractoare.

La secția motoare, atenția mi-a fost atrasă de un grafic a cărui săgeată urca fără cotituri, de-a dreptul în sus. La capătul ei sta scris: „Centrul mecanic Constanța a îndeplinit planul anual de producție la 1 noiembrie, în procent de 163 la sută. Lucrăm în contul anului 1957".

Pe un alt perete, am văzut un panou cu fotografiile fruntașilor: Niculae Băcanu, inovator, Alexandru Giurcănaș, și alții, oameni cu care nu numai secția motoare, ci întreg centrul se mîndrește.

In secție, macaralele scîrțîiau, transportînd pe sus motoare de K.D.-uri. Strungurile, bormașinile și rabotezele uruiau de-ți luau auzul. La fiecare post de lucru pe ansamble, din cele 17, oamenii lucrau de zor. Se vedea bine că fiecare minut este prețuit aci. M-am oprit la postul pentru recondiționarea chiulaselor.

— Sîntem în întrecere, nu pot întrerupe lucrul acum. Vino pe la ora prînzului, atunci vom putea sta de vorbă, mi-a spus Petra Ivan, fruntașa postului.

Cam la fel mi-au răspuns și meșterii care lucrau la repararea pompelor de injecție: „Mai tîrziu, la ora prînzului".

— Astăzi, vrem să terminăm de reparat 8 pompe, în loc de 4, mi-a spus în treacăt Gheorghe Mihoci, fruntaș în producție.

...Iată-mă la postul de montaj, ultimul. „Printre picături", am aflat că de la 1 septembrie pînă la 20 decembrie, prin încăperea aceasta au trecut peste 280 de motoare de tractor.

De aci, după ce au fost montate, au fost trimise mai departe, la rodaj.

...O zi întreagă am stat printre meșterii centrului mecanic Constanța. Sînt într-adevăr oameni foarte sîrguincioși și pricepuți. Aveau de ce-i lăuda mecanizatorii din Cobadin. In anul ce vine, cu tractoarele reparate de ei, sute de tractoriști vor putea lucra cu spor ogoarele colectiviștilor, întovărășiților și țăranilor muncitori, obținînd noi succese în lupta pentru recolte bogate.

GH. BACIU

Invățăm pentru a deveni buni tractoriști

Mulți poate nu vor fi știind cît este de frumoasă meseria de tractorist. La drept vorbind nici noi n-am prea știut pînă n-am văzut pe tractoriști la lucru și pînă nu am stat de vorbă cu ei. Asta s-a întîmplat în ultimii ani, cînd brigăzi de tractoare de la S.M.T. Știlpu, raionul Buzău, au venit la noi, în Costești, Merei, Amaru și în alte comune, să ne lucreze pămîntul. Vedeam tractoarele ieșind dis-de-dimineață în cîmp și le petreceam cu ochii pînă intrau în brazdă. Cît de repede străbăteau tarlaua de la un capăt la celălalt, cu cît spor arau și semănau pămîntul! Ne minunam de băieții aceia îmbrăcați în salopete albastre, îndrăgostiți de meseria lor, care conduceau cu atîta dibăcie K.D.-urile. Toamna, de pe tarlalele lucrate cu tractoarele, țăranii muncitori culegeau recolte bogate. Pentru munca lor rodnică, tractoriștii sînt respectați și prețuiți de țăranii muncitori. Sfatul lor este urmat cu încredere de către plugari. Și aceasta este o mare cinste.

Din discuțiile purtate cu tractoriștii care au lucrat pe la noi am aflat că meseria de tractorist este nu numai frumoasă, ci și bănoasă. Tov. Gheorghe Pioară ne spunea că el, ca și ceilalți tractoriști, cîștigă în timpul campaniilor agricole pînă la 1500 lei pe lună, iar în restul anului nu primește mai puțin de 800 lei lunar.

— Ce-ar fi să ne facem și noi tractoriști? ne-am zis cîțiva tineri, după ce ne-am întors din armată. Și tocmai cînd ne sfătuiam în legătură cu această problemă, am aflat că S.M.T. Știlpu recrutează tineri din sate, pe care, printr-o școlarizare ce durează 9 luni, îi ajută să învețe meseria de tractorist. Venind prin comună și aflînd de dorința noastră, pontatorul Adrian Ion ne-a chemat la sfatul popular și ne-a explicat avantajele de care se bucură tinerii țărani muncitori care vin la S.M.T. să învețe meseria de tractorist. Astfel, pe tot timpul școlarizării, ei primesc, pe lîngă haine de protecție și cazare gratuită, un salariu de 350 lei lunar.

Desigur că tinerii ce doresc să devină tractoriști au și o serie de obligații. In primul rînd ei trebuie să învețe cu sîrguință, însușindu-și temeinic lecțiile predate la cursuri, să fie disciplinați și conștiincioși în muncă, să păzească ca ochii din cap mașinile ce li se încredințează. Fără îndoială că, în asemenea condiții, tuturor ne-a convenit să învățăm meseria de tractorist. Iar acum, iată-ne pe noi, 17 tineri țărani muncitori, aici la cursurile de tractoriști de la S.M.T. Știlpu.

Aici de la început [illegible] și alte rechizite, pentru a putea învăța cît mai bine. Apoi, am început cursurile. Procesul de învățămînt cuprinde două părți: teoria și practica în atelier sau pe tractor.

Programul zilnic de lucru se desfășoară între orele 8—12 și 14—18.

Lecțiile despre tractoare și mașini agricole, cele de matematică, agricultură, ca și cele de desen tehnic sînt foarte interesante și clar expuse de către tovarășii Grigore Sitaru, Ion Predulescu, Victor Guță și C. Cîrlogea.

La început, ne-a fost, ce e drept, cam greu, căci pînă a veni la S.M.T., unii dintre noi nici nu auziserăm de șasiuri, pompe de injecție, chiulase, vilbrochene, cămăși-cilindru, pistoane și alte asemenea organe și piese de motor. Ba unii dintre noi, ca Nicolae Otac, Constantin Iacob sau Nicolae Bucur, s-au cam speriat, spunînd că niciodată nu vor ajunge să țină minte toate „măruntaiele" tractorului. Au fost însă ajutați de către restul colectivului. Și acum, nici nu-l mai deosebești pe nici unul de tractoriștii mai vechi. Să-i vezi cum lucrează în atelier — la practică — recondiționînd chiar piese, te minunezi, nu altceva. [illegible] Mai avem încă luni de cursuri și de practică. [illegible] recolte bogate.

ION A. NIȚU
STELIAN NICA
GH. DRAGOMIR
elevi în cursurile de tractoriști din S.M.T. Știlpu, raionul Buzău

Primele succese

Aplicarea pe scară largă a metodelor înaintate agrotehnice a contribuit ca, în acest an, numeroase unități agricole socialiste și țărani muncitori individuali din raionul Șimleu Silvaniei, regiunea Oradea, să obțină recolte bune la hectar.

Astfel, gospodăria colectivă din Zauan a obținut aproape 1.800 kg de grîu la hectar, față de producția medie din raion de 1.000 kg; întovărășirea agricolă din Sălăgeni a dobîndit 5.500 kg de porumb știuleți la hectar, țăranul muncitor individual Dumitru Opriș, din comuna Halmășd, a obținut o recoltă de grîu cu 600 kg mai mare la hectar față de media pe comună etc.

Aceste sporuri de recoltă i-au îndemnat pe oamenii muncii de pe ogoarele raionului Șimleu să se înscrie în și mai mare număr la cercurile de învățămînt, organizate atît în gospodăriile colective, cît și la căminele culturale.

Datorită asigurării unor bune condiții de predare și învățămînt, pînă la mijlocul lunii decembrie 1956 în acest raion s-au deschis 95 la sută din cercurile de învățămînt planificate. In unele comune, cum sînt Marca și Porți, unde lectorii muncesc cu însuflețire pentru a atrage la cursuri cît mai mulți țărani muncitori, au și fost predate cîte 3 lecții.

Cuc M. Dumitru
corespondent

DIN SATELE PATRIEI NOASTRE

Expresie a grijii față de mamă și copil

Prin secția de prevederi sociale a sfatului popular raional Suceava au fost împărțite în decursul acestui an numeroase distincții, premii și ajutoare mamelor cu mulți copii.

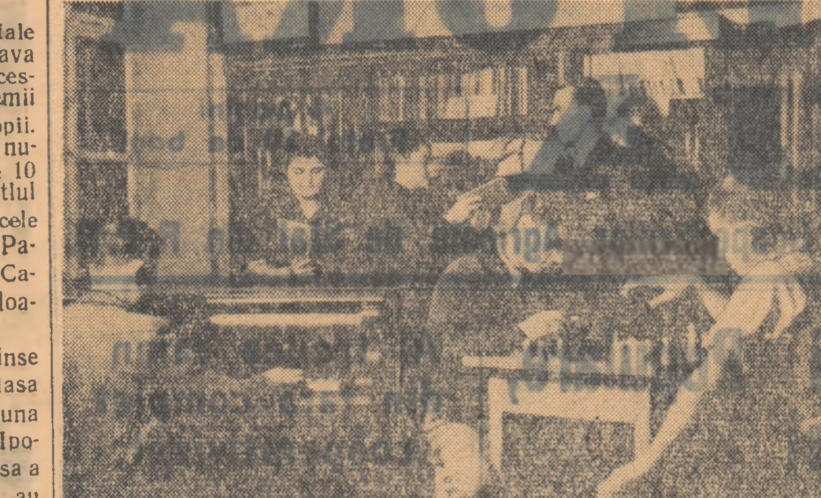
In raionul Suceava, unui număr de 37 de mame care au cîte 10 copii în viață li s-a acordat titlul de „Mamă eroină". Printre cele distinse cu acest titlu sînt și Paraschiva Todose din Fîntînele, Casandra Adam din Iacobești, Floarea Ungureanu din Chilișeni.

Printre cele 51 de mame distinse cu ordinul „Gloria maternă" clasa I sînt: Catinca Filimon din comuna Fîntînele, Victoria Duciuc din Ipotești etc. „Gloria maternă" clasa a II-a au primit 101 mame care au născut cîte 8 copii, iar „Medalia maternității" cl. I a fost acordată unui număr de 229 de mame cu cîte 6 copii.

De ajutorul familial de stat s-au bucurat în acest an 490 de mame, cărora li s-au distribuit premii și ajutoare însumînd 209.695 lei. Premii în valoare de 1.000 lei au primit: Elena Bălan din comuna Verești, Jenița Spătaru din comuna Siminicea, Domnica Giurea din comuna Adîncata și alte mame, iar Gaiafira Gh. Roibu, care a născut doi copii gemeni, a primit 2.000 lei.

D. Mihail
corespondent

SEARA, LA CLUB

Muncitorii gospodărilor agricole de stat au posibilitatea să-și petreacă timpul liber la clubul gospodăriei, unde citesc o carte, joacă șah, sau fac repetiții de cor.

In fotografie: *un aspect de la clubul gospodăriei agricole de stat din Hălchiu, raionul Stalin.*

Din activitatea secției agricole raionale Caransebeș

Secția agricolă a sfatului popular raional Caransebeș a întreprins în ultima vreme o serie de acțiuni valoroase, printre care și plantarea de duzi în vederea dezvoltării sectorului sericicol.

Numai în hotarul a trei comune din raion s-au plantat duzi pe o suprafață de 10 ha. In comuna Sacul, ca și în comuna Căvăran, țăranii muncitori și-au dat din plin contribuția la această lucrare, plantînd peste 220 de duzi. In comuna Buchin și în satele Prisian și Cîrpa, s-au plantat peste 80 de duzi, evidențiindu-se în această acțiune țăranii muncitori Filaret Olariu, Toma Olariu, Trandafira Mitariu, Alexa Boștioaca și alții. Peste 2-3 ani, aceste plantații vor servi la completarea bazei furajere pentru viermii de mătase, aducînd frumoase venituri sericicultorilor de prin partea locului.

O altă acțiune întreprinsă de către secția agricolă raională a fost și aceea de combatere a eroziunii solului în hotarul comunei Poiana. In acest scop, s-au făcut gărdulețe de-a lungul curbelor de nivel, plantîndu-se salcîmi.

Vichentie Hamat
corespondent

In frunte cu cadrele didactice

In cadrul căminului cultural din comuna Sîmpetru Almașului, regiunea Cluj, se desfășoară în ultimul timp o plăcută activitate. De fiecare dată cînd se prezintă programe artistice, sala căminului devine neîncăpătoare. In comună a fost organizat un cor format din 36 de persoane, o echipă de dansuri naționale și o formație de teatru, care de curînd a prezentat cu mult succes piesa „Bărbatul fără opinci". De asemenea, biblioteca de la căminul cultural distribuie aproape în fiecare săptămînă țăranilor muncitori zeci de cărți literare și agrozootehnice.

In munca culturală ce se desfășoară în această comună, un sprijin de preț îl dau cadrele didactice. Directoarea școlii elementare, Maria Ștefănescu, instructoarea echipei de dans și lectură a cercului agrotehnic, Maria Szabo, bibliotecarul Ion Hrenean și alții nu-și precupețesc timpul liber pentru a contribui la buna desfășurare a activității artistice și culturale.

Roadele acestei munci s-au și văzut, cînd, de curînd, în această comună a luat ființă întovărășirea agricolă „Alianța", menită să deschidă drum luminos țăranilor muncitori spre munca pămîntului în comun, spre un trai înstărit și fericit.

Al. ION

DECADA CĂRȚII

Cartea politică — îndrumător al țărănimii muncitoare

In întreaga țară are loc în aceste zile un eveniment intrat în tradiția vieții noastre culturale: „Decada cărții". Cu acest prilej se face bilanțul editării și difuzării cărții, care a căpătat o importanță atît de mare în regimul nostru de democrație populară.

In anii puterii populare cartea a fost larg răspîndită în rîndul oamenilor muncii de la sate. Cartea este tot mai mult căutată, fiind îndrăgită și prețuită de către masa largă a țărănimii muncitoare. Și aceasta nu-i întîmplător. Cartea luminează mintea țăranului muncitor, îl ajută să-și îmbogățească cunoștințele profesionale, să înțeleagă fenomenele naturale ce au loc în jurul său, să-și făurească un trai tot mai bun. Cărțile destinate populației sătești care apar în Editura de Stat pentru literatură politică contribuie la explicarea politicii partidului și guvernului, la lămurirea și convingerea țărănimii muncitoare de a intra în gospodării colective, întovărășiri, cooperative de producție agricolă și alte forme de lucrare în comun a pămîntului. Editura de Stat pentru literatură politică a tipărit pentru oamenii muncii de la sate un mare număr de lucrări în limba română și în alte limbi ca: maghiară, germană, sîrbă, ucraineană, etc. Dintre broșurile apărute în cinstea „Decadei cărții" cităm broșura „Intrebări și răspunsuri privind transformarea socialistă a agriculturii". Ea lămurește într-un limbaj simplu și cele mai importante măsuri luate de Plenara C.C. al P.M.R. din 16-17 iulie 1956.

Subliniind însemnătatea pe care o dau documentele celui de al II-lea Congres al partidului transformării socialiste a agriculturii, broșura „Pe drumul agriculturii socialiste", semnată de Gh. Cristea, cuprinde o serie de aspecte foarte interesante ale muncii de partid desfășurate de comitetul raional P.M.R. Filimon Sîrbu din regiunea Galați pentru formarea de noi gospodării colective. Altă broșură cum este, de pildă, „Folosele tarlalizării", care cuprinde o serie de articole interesante, subliniază rolul pe care l-a avut tarlalizarea pentru creșterea producției agricole și transformarea socialistă a agriculturii în regiunea Galați.

E.S.P.L.P. a editat cărți și broșuri nu numai pentru țărănimea muncitoare, ci și pentru celelalte categorii de lucrători ai pămîntului. E vorba, în primul rînd, de muncitorii și tehnicienii din S.M.T.-uri și G.A.S.-uri. Broșura „Mecanizatori în luptă pentru recolte bogate", scrisă de C. Sîrbu, redă cu multă putere de convingere munca plină de abnegație a lucrătorilor din S.M.T.-urile fruntașe Hagieni, Gottlob, Hărman, etc. Din cuprinsul broșurii „Insemnări despre activitatea unor gospodării agricole de stat" de Aurel Mihale se vede munca stăruitoare și încununată cu succes a lucrătorilor G.A.S. Dragalina, Popești-Leordeni și Valea Călugărească.

Intr-un stil viu și la un nivel accesibil maselor de țărani muncitori sînt scrise și broșurile din colecția „Probleme de economie agrară".

Pentru anul viitor E.S.P.L.P. are în planul său editorial noi lucrări originale care vor sprijini munca intensă depusă de către partid pentru ridicarea nivelului cultural și politic al țărănimii muncitoare, pentru transformarea socialistă a agriculturii și ridicarea simțitoare a producției vegetale și animale.

S. COJOCARU

Să organizăm temeinic acțiunea de combatere a Lymantriei (omida păroasă)

In ultimii ani, livezile și pădurile din regiunile de cîmpie și coline din țara noastră au avut de suferit din cauza atacurilor omidei păroase a stejarului (Lymantria dispar L.), care desfrunzește pădurile și livezile infestate.

Răspîndirea acestui dăunător pe zeci de mii de hectare, în special în regiunile Timișoara, București, Constanța, Craiova, Oradea, Ploești, Pitești etc. ar fi provocat pagube considerabile dacă nu s-ar fi organizat și executat lucrări de combatere a acestui dăunător. Astfel, prin lucrările de combatere executate în toamna anului trecut și în primăvara acestui an, s-a reușit să se evite desfrunzirea a peste 50 la sută din pădurile infestate.

Combaterea Lymantriei dispar se face în special prin distrugerea grămezilor de ouă, pe care această insectă le depune (cîte 2—6.000 de ouă într-o grămadă) pe trunchiul arborilor prin luna august și care stau astfel pînă primăvara, cînd ies din ele omizile. In toată această perioadă de timp, grămezile de ouă (ușor de recunoscut prin forma lor ovală și pîsla gălbuie care le acoperă) pot fi distruse fie prin culegerea și arderea lor, fie prin îmbibarea cu petrol.

Pentru ca acțiunea de combatere să poată fi urmărită și coordonată, s-a stabilit ca la regiuni, raioane și comune (care au păduri sau livezi infestate în apropiere) să se constituie colective conduse de sfaturile populare.

Lucrările de combatere a Lymantriei trebuie să se execute în toate pădurile comunale, pășunile împădurite și celelalte terenuri ale comunei prin efortul comun al tuturor celor interesați. De-a lungul masivelor păduroase puternic infestate, care din motive tehnice nu au fost trecute în planurile de combatere și care sînt învecinate cu bazine pomicole, este necesar să fie organizate și executate din timp benzi și șanțuri de izolare, pentru a nu permite migrarea omizilor din păduri în livezi.

Inginerii și tehnicienii agronomi și cei silvici au datoria să urmărească permanent felul cum se desfășoară lucrările și să rezolve pe plan local greutățile ce se ivesc.

Ing. **ALEXANDRU FRAȚIAN**
din Ministerul Silviculturii

Cît să mai aștepte?

De multă vreme dorea țăranul muncitor Petru Rațiu din comuna Cătina, raionul Sărmaș, să-și acopere casa cu țiglă. In acest an, ca un bun gospodar, el și-a făcut o socoteală simplă. Ce și-a zis? „Ia să contractez și eu doi viței și un porc". Zis și făcut. Și la termenul prevăzut în contract, Rațiu a predat agentului de la O.R.A.C.A. Sărmaș animalele îngrășate, primind o frumoasă sumă de bani, precum și trei bonuri, în baza cărora avea dreptul să cumpere din comerțul de întîmpinare materiale de construcție.

Bucuros, producătorul a alergat la cooperativa din sat să-și cumpere țigla de care avea nevoie.

— Țiglă n-avem, i-a spus, cu zîmbetul pe buze, responsabilul cooperativei, dar îți dăm cîteva sfaturi...

— Mie îmi trebuie țiglă, nu sfaturi, i-a răspuns amărît cumpărătorul.

— Ascultă-mă pe mine, a continuat responsabilul, ia pe bonuri cherestea, că nu greșești!

Cetățeanul a rămas nedumerit.

— Și cum, să-mi acopăr casa cu cherestea în loc de țiglă?

— Nu. Iei cheresteaua și o ții acolo, în ogradă, sub un șopron; o să-ți prindă bine!

Neavînd încotro, Rațiu a urmat îndemnul responsabilului, luînd o anumită cantitate de cherestea pe unul din cele trei bonuri. Celelalte două le-a păstrat, ca în baza lor să-și poată cumpăra țiglă, în curînd. Așa i-a făgăduit responsabilul.

A bătut cetățeanul nostru zile la rînd drumul spre cooperativă, să vadă dacă a sosit țigla mult așteptată. Zadarnic însă. Țigla însă întîrzia să se arate. Rațiu era disperat. Nu mai știa ce să facă. Atunci, gestionarul cooperativei l-a convins să ia și pe cel de al doilea bon tot cherestea. Pe-al treilea, însă, omul n-a vrut să-l dea nici în ruptul capului. „Aștept pînă s-o aduce țiglă", a spus el, cu toată hotărîrea.

Și omul așteaptă și în ziua de astăzi. Casa îi stă tot neacoperită. Cît va mai sta, nu se știe.

Petru Rațiu vrea — și pe bună dreptate — să se bucure de dreptul dat de stat. Aceeași dorință o au încă 12 producători agricoli, care, ca și consăteanul lor, stau cu bonurile în buzunar, negăsind la cooperativă țigla de care au nevoie. Cu toții știu că această marfă există în mari cantități în depozitele Comraicoopului și nu înțeleg de ce cooperativa din Cătina nu se aprovizionează cu produsele industriale ce se vînd în cadrul comerțului de întîmpinare.

GH. JANGOCIU

Clădirea principală.

Clădirea școlii vechi.

La aniversarea a 50 de ani de activitate

Centrul școlar agricol nr. 1-Turda

Era pe la sfîrșitul veacului trecut, cînd a murit în Turda un bătrîn meșter cojocar, Szabo Iosif. Intreaga lui avere a lăsat-o prin testament Ministerului Agriculturii din Ungaria, cu rugămintea de a se înființa o școală agricolă, pentru „a influența cu efect în cercul agriculturii la ridicarea micilor agricultori și la formarea lor pe tărîmul agricol".

Astfel a luat ființă, în toamna anului 1906, „Școala mică agricolă Szabo Iosif" din Turda. Noua instituție de cultură dispunea în oraș de o clădire cu un etaj, 62 ha de teren arabil și o vie, iar în afara orașului, în Valea Florilor, de 44 ha. de fîneață excelentă. Mai tîrziu, școala a primit din partea Ministerului Agriculturii maghiar încă 510 ha., cu recomandarea de a înființa, ca anexă, o gospodărie zootehnică, în care să se crească numai reproducători masculi de rasă din toate speciile, în vederea îmbunătățirii raselor de animale din podișul Transilvaniei.

S-a înființat astfel ferma zootehnică cunoscută sub numele de „Bikotelep", care însă avea conducerea independentă de cea a școlii.

Din 1906 pînă în 1914, școala a funcționat cu regularitate. A izbucnit însă războiul nimicitor și, an de an, numărul cursanților a scăzut vertiginos. Pentru o scurtă perioadă, școala s-a închis.

După primul război mondial, prin alipirea Transilvaniei, școala agricolă din Turda a trecut sub conducerea Ministerului Agriculturii din Romînia. In toamna anului 1918, școala și-a redeschis porțile, sub numele de „Școala inferioară de agricultură și piscicultură" din Turda. Scopul acestei școli era de a pregăti practicieni buni, care să cunoască unele metode agrotehnice și să știe să le aplice, în scopul măririi productivității solului.

Pregătirea temeinică a elevilor avea însă mult de suferit și de pe urma faptului că cele două instituții agricole — ferma zootehnică și școala — aveau conduceri separate. Directorul școlii de pe atunci, Iulian Peteanu, înțelegînd că cele două instituții trebuie să-și îmbine armonios activitatea în scopul unei mai bune școlarizări și cazări a elevilor, a dus o luptă susținută pentru a îndupleca guvernul burghezo-moșieresc să aprobe fuzionarea fermei cu școala. O dată aprobată anexarea, școala s-a văzut în fața unor noi greutăți. Era nevoie de inventar sporit pentru a se acoperi cerințele gospodăriei didactice. Prima instituție care a venit în ajutorul școlii a fost Academia de Inalte Studii Agronomice din Cluj care a cedat o parte din inventarul său, ajutînd astfel școala să-și poată continua activitatea. Suprafața arabilă care aparținea acum școlii, în urma alipirii fermei, s-a mărit la 552 ha. Planurile de cultură în fermă s-au modificat, după cerințele învățămîntului din acea vreme, introducîndu-se în cultură și plantele furajere.

A luat ființă un cîmp de plante medicinale, o pepinieră cu 5.000 de pomi, o grădină botanică, s-a înlocuit o parte din via școlii cu soiuri de viță aleasă din regiune, s-a mărit sectorul zootehnic prin achiziționarea unei turme de oi cu lînă grosieră și semifină. In această perioadă școala și-a procurat primul tractor pe care îl folosea la lucrările de arat și desfundat.

In anul 1929, a apărut legea pentru organizarea învățămîntului de gradul 1 și 2. Ea aducea o oarecare îmbunătățire învățămîntului agricol din țara noastră, dar nu rezolva tocmai problemele capitale, cum ar fi, de pildă, aceea a repartizării în producție a absolvenților școlii. Aceștia rămîneau ca și mai înainte să-și găsească singuri plasament pe unde puteau. Mulți dintre ei renunțau pînă la urma să mai practice meseria pentru care se calificaseră. In anul 1929, la cererea Academiei de Inalte Studii Agronomice din Cluj, școala a trecut pe lîngă această instituție. De la această dată și pînă în anul 1948, școala s-a numit „Școala de agricultură gradul I pentru aplicații".

Invățămîntul propriu-zis, precum și condițiile de întreținere a elevilor au rămas însă tot cele vechi și în această direcție putem spune că s-a realizat prea puțin, chiar și față de posibilitățile reduse ce existau pe atunci în fermă. In acele vremuri grele, elevii și personalul școlii mîncau doar cartofi fierți și cîte o fiertură de fasole, la care se adăugau uneori 100 de grame de grăsime. Carnea era pentru elevi și profesori un aliment rar întîlnit.

In timpul celui de al doilea război mondial, din pricina staționării frontului și a luptelor care au durat o lună de zile în interiorul orașului, școala a suferit pierderi considerabile. Majoritatea clădirilor au fost avariate și o parte distruse. Inventarul școlii s-a stricat. Doar o mică parte din bunurile școlii, printre care un lot de vaci din rasa Siementhal, au putut fi salvate, cu prețul unor mari sacrificii.

După eliberarea patriei noastre de sub jugul fascismului, au urmat ani de muncă încordată pentru vindecarea rănilor grele ale războiului. Atît elevii, cît și întregul personal din școală, stăpîniți de un mare devotament față de instituția lor, au muncit fără preget, din răsputeri, fără pretenții materiale, la refacerea întregii așezări a acestei școli. După refacerea clădirilor și a inventarului din școală, începînd din primăvara anului 1945, conducerea școlii a trecut la realizarea planului de investiții, reușind pînă în 1948 să mărească suprafața viei pe rod, a școlii de viță de vie, să construiască un adăpost pentru animale, un pătul de porumb, un cuptor de uscat fructe etc.

In 1948, în urma înfăptuirii reformei învățămîntului de toate gradele, școala din Turda s-a transformat în „Școală medie tehnică zootehnică", depinzînd de atunci de Ministerul Agriculturii. Structura întregului învățămînt s-a modificat, bazele educației tineretului școlar îmbunătățindu-se simțitor față de școala din trecut. La centrul nostru școlar, în momentul efectuării reformei învățămîntului, condițiile de școlarizare, de întreținere și cazare a elevilor erau foarte grele, nesatisfăcătoare. Nu exista nici un laborator, lipsea sala de gimnastică, iar internatul școlii era amenajat într-un fost graid de vaci. Cantina și bucătăria școlii funcționau într-o fostă magazie de sare, în condiții de igienă mizerabile.

Preocuparea de căpetenie și dorința cea mai arzătoare a colectivului nostru școlar a fost de a crea și asigura condiții optime de învățămînt și de întreținere elevilor, precum și de a lărgi profilul învățămîntului în conformitate cu posibilitățile sporite ale gospodăriei noastre. In anul 1950, a început construirea unei aripi noi atașată la vechiul local de școală și avînd 3 săli de clasă. Cu multă dragoste și elan tineresc elevii anului I și II ai fostei școli medii tehnice au prestat nenumărate ore de muncă voluntară pentru terminarea la timp a noului local. Clădirea cea nouă a fost dată în folosință în toamna anului 1950. S-au înscris 118 elevi, cuprinși în trei clase, iar în anul școlar următor, 151 de elevi, în patru clase.

In perioada primului plan cincinal, școala agricolă din Turda a cunoscut adevărata ei înflorire. Din bugetul statului s-a alocat suma de 7 milioane lei pentru construirea și mobilarea modernului complex școlar din Turda. In scurt timp, au fost date în folosință corpul central al școlii cu 12 săli de clasă, internatul cu 8 dormitoare, 2 băi, dependințe, 2 infirmerii etc. Ulterior, școala din Turda, denumită acum „Centrul agricol școlar nr. 1", și-a lărgit cadrul de școlarizare, avînd o școală tehnică de maiștri agricoli cu două clase, o școală de maiștri zootehnici cu două clase, una profesională de ucenici cu patru clase și o școală republicană de brigadieri zootehnici G.A.C. Totalul elevilor înscriși în acest an la noi este de 330; întreținerea lor este absolut gratuită pe toată perioada școlarizării. In scopul de a se asigura o și mai bună desfășurare a lucrărilor de laborator, în ultimii ani au fost înființate și dotate cu tot materialul necesar un număr de 3 laboratoare: unul de fizică și chimie, al doilea de anatomie și zootehnie iar al treilea, de fitotehnie. Este în curs de amenajare un laborator pentru mecanizarea agriculturii. Putem afirma că la centrul nostru școlar cei mai mulți dintre elevi se preocupă cu deosebit interes de însușirea materiei atît la orele de teorie, cît și la cursurile practice. In cadrul activității metodice pentru ridicarea necontenită a nivelului profesional, elevii îndrumați de profesorii de specialitate din școală și sprijiniți de unele cadre ale Institutului agronomic din Cluj urmăresc o serie de probleme de cercetare științifică cum ar fi studiul rasei Pintzgau în raioanele Cîmpeni și Turda și identificarea rasei locale de munte în raionul Cîmpeni; roadele folosirii îngrășămintelor bacteriene la diferite cereale și leguminoase; determinarea productivității pășunilor și fînețelor naturale din cadrul fermei didactice prin diferite metode agrotehnice și zootehnice etc.

Perspectivele de dezvoltare ale acestei școli sînt mari. Pentru anii următori, ținîndu-se seama de faptul că atelierele școlii nu satisfac cerințele gospodăriei și munca în ele se desfășoară greu, s-a proiectat construirea unor ateliere noi bine utilate. S-au prevăzut instalații exterioare de apă, gaz și electricitate. S-a proiectat un plan de arhitectură peisageră pentru înfrumusețarea exterioară a școlii și va începe curînd construirea a două pavilioane de locuințe pentru familiile angajaților școlii.

Au trecut 50 de ani de activitate și din mica școală agricolă a lui Szabo Iosif din Turda s-a format astăzi puternicul Centru școlar agricol nr. 1. Toate aceste realizări au fost posibile datorită grijii deosebite pe care partidul și guvernul o acordă pregătirii noilor cadre din agricultură în scopul sporirii producției agricole și transformării socialiste a agriculturii.

Dr. MIRCEA TROPA

Lucrări practice cu elevii în laboratorul de chimie al școlii.

Hîrșova—al doilea raion din țară cooperativizat

Planuri pentru anul viitor

Dacă privești, în aceste zile de sfîrșit de an, cîmpul gospodăriei colective din Topalu — un ogor mare, de peste 2.000 de hectare, stăpînit de 314 familii — totul ți se pare pustiu. Doar în depărtare, la marginea zării, vezi profilîndu-se siluetele cîtorva tractoare; înfruntînd asprimea vîntului, mecanizatorii de la S.M.T. Pantelimon lucrează de zor la ogorîrea ultimelor hectare de teren ale gospodăriei colective.

La sediu, în birourile președintelui, socotitorului și brigadierilor, de dimineață pînă seara tîrziu se lucrează și, mai ales, se discută viitorul. Fiindcă aici, la sediu, nu sînt prezenți numai socotitorii, brigadierii, șefii de ferme și membrii consiliului de conducere, ci și alți mulți colectiviști, atît dintre cei mai vechi, cît și dintre cei noi.

Dar despre ce tot discută colectiviștii din Topalu? Despre cîte și mai cîte, că doar acum, la sfîrșit de an, se numără bobocii și se făuresc planuri pentru viitor. Pentru membrii gospodăriei colective din Topalu, anul acesta, care se apropie de sfîrșit, a fost, în ciuda timpului nefavorabil, destul de bun. Ei, colectiviștii, au cules de pe tarlalele gospodăriei recolte cu cîte 4—500 kg în medie la hectar mai mari decît cele obținute de cei ce și-au muncit pămîntul de unul singur. Astfel că tot au ales cu cîte 7 kg. de cereale la zi-muncă. S-au mai ales și cu vreo 2 kilograme și jumătate de zarzavaturi, cu lînă, cu brînză, vin — aproape o jumătate de litru la zi-muncă — precum și cu ceva țuică ca să ai cu ce să „meargă" mai bine fripturile și cîrnații de porc, cum pe drept cuvînt a zis, într-una din aceste zile, Andrei Manea — cel cu 500 zile-muncă la activul lui și care taie acum un porc și altul după anul nou.

*

— Apăi, ac' să tot trăiești, spuse într-un timp Pandele Stanciu, hambaru-i plin cu bucate, butoiul cu vin, damigeana cu țuică și ograda, de se găsește și acolo un grăunte, doi, cîțiva curcani și niscaiva pitoi sau gîscani. Și unde mai pui că în portofel îs banii primiți de la colectivă. De, nu chiar atît de mulți cît ne-ar trebui, da' o să avem la anul mai mulți. Și sigur că o să avem, dac-om ști să ne chiverisim gospodăria. Aud că-i vorba să mărim suprafețele cu muștar și cu in de ulei. Bine-ar fi, că și anul ista, cît de prost a fost el, da' tot am scos vreo șaizeci și trei de mii de lei pe urma lor. Cît zici că punem la anul, tovarășe președinte?

— Păi, din cîte-am discutat cu inginerul nostru, o să punem vreo 75—80 ha cu in pentru ulei și vreo 50—60 cu muștar, adică de două ori mai mult decît anul ăsta. Da' nu uita că acum, în toamnă, am pus și 25 ha cu rapiță, așa că o să scoatem bani, nu glumă.

— Da' niște orez n-ar fi bine, oameni buni, să semănăm? întrebă Ion Cocoș.

— Las' că facem și orezărie, interveni, de data aceasta, socotitorul. Sănătoși să fim. Putem să amenajăm un teren de 50 ha pentru orezărie și de 20 ha pentru grădină.

— Vouă vă e gîndul la orez, la muștar sau la in, se băgă în vorbă Andrei Manea. Sînt bănoase culturile astea, nu zic, da' eu sînt de părere că nici cu o vie d-aia altoită, pe vreo cîteva zeci de hectare, nu ne-ar sta rău. Că doar și pentru vie avem terenuri potrivite.

Mihalache Mihalache, cel înscris în primăvara acestui an, părea cufundat în gînduri.

— La ce te gîndești, nene Mihalache, îl întrebă președintele, poate tot la niscaiva izvoare de venituri pentru colectivă?

— Chiar la asta mi-era gîndul, răspunse netulburat Mihalache. Da, nu la altele, ci tocmai la cele ce le-avem acuma, dar care nu ne aduc venituri pe cît ar fi în stare. E vorba mai întîi de oi. Avem acum vreo 2.500, care ne-au adus un venit de peste 200.000 lei. Cîtă lînă am scos de la fiecare oaie? Două kilograme și vreo 300 de grame, iar lapte, cîte 45 de litri de cap. Nu-i puțin, da' nici mult. Am putea să scoatem de 2 și de 3 ori chiar mai mult. Cum? Păi eu zic că, dacă mai cumpărăm cîteva sute de oi spănci și vreo cîteva zeci de berbeci merinos, facem treabă bună.

— Ai dreptate, nea Mihalache, spuse președintele, dus pe gînduri. Da' pe altundeva mai vezi vreo bubă?

— Ei, da. Vream să spun ceva și despre albine. După cîte știu eu, că am acasă vreo cîțiva stupi, albinăritul nu cere cine știe ce cheltuială. Mai nimic. Dar în schimb aduce venituri mari: bani și miere pentru copii. De ce adică să nu mărim prisaca gospodăriei cu încă vreo 20—30 de stupi? Că-i păcat, zău, de buruienile care cresc p-aici prin baltă, din belșug și care le plac albinelor...

— Oameni buni, strigă deodată Andrei Manea, dar cum rămîne, — că mi-am adus așa, deodată, aminte, cînd a pomenit nea Mihalache de baltă — cu brigada piscicolă? O înființăm, sau nu? Cei din Dăeni au făcut două pînă acum și au și scos cîteva vagoane de peste. Noi nu sîntem tot pe malul Dunării și pricepuți în ale pescuitului?

— O mă, ce sări așa, vorbi Pandele Stanciu, o facem, de ce să n-o facem. Eu zic că s-o organizăm pînă a nu începe noul an. Da' te punem pe tine brigadier, vrei?

— Vreau, cum să nu vreau că pescar ca mine...

— Dar cu via cum rămîne?

— Da' ce, am spus eu că vreau să intru în echipa viticolă?

— Adevărat, n-ai spus, dar după cum îți place vinul...

— Ei, cui nu-i place un vin bun?!

Așa se înfiripează în aceste zile de sfîrșit de an planul de producție pe 1957 al colectiviștilor din Topalu. Privind mereu spre viitor.

N. IANCU

Cîteva cuvinte despre

Electrificarea atelierelor din S. M. T.-uri și G. A. S.-uri

Una din principalele sarcini ce stau în această perioadă în fața stațiunilor de mașini și tractoare și a gospodăriilor agricole de stat o constituie revizuirea și repararea tractoarelor și mașinilor agricole. O mare parte din aceste lucrări executîndu-se în ateliere proprii, electrificarea lor se impune ca o condiție esențială pentru scurtarea duratei lucrărilor și îmbunătățirea calității lor.

Prin electrificarea atelierelor devine posibilă acționarea cu electromotoare a diverselor mașini-unelte și scule, înlocuindu-se acționarea prin transmisie de la un motor stabil care după cum se știe, prezintă multe dezavantaje. Este suficient de amintit că, prin acționarea cu ajutorul curentului electric a fiecărei mașini în parte, se înlătură pierderile de putere (de circa 26 la sută) ce rezultă din acționarea prin transmisie, fără să mai vorbim de pierderile de consum de combustibil și uzura motorului stabil. Totodată, cu ajutorul electricității punerea în funcțiune a mașinilor-unelte și schimbarea vitezei lor se fac mai rapid.

Pe de altă parte, întrebuințarea electromotoarelor fixe pe mașini ce pot fi încărcate cu energie electrică înlătură vibrațiile ce acționează nefavorabil asupra mașinii-unelte, eliminîndu-se astfel jocurile dintre organele active ale mașinii, jocuri care în scurt timp fac ca mașina să nu mai aibă precizia pentru care a fost construită.

Un alt mare avantaj al electrificării este că face posibilă utilizarea rațională a mașinilor și sculelor cu viteze de lucru mari (strunguri, mașini de găurit, mașini de șlefuit, de rectificat etc.). În atelierele S.M.T.-urilor și G.A.S.-urilor electrificate, chiar cu strungurile existente s-a ajuns la viteze de tăiere foarte mari. Și la celelalte mașini-unelte din atelier, randamentul muncii se ridică cel puțin cu 50 la sută.

În sfîrșit, avînd la îndemînă curent electric, pot fi folosite sculele manuale cu mașini de găurit, de polizat, de șlefuit etc. acționate de mici electromotoare.

Trebuie subliniat însă că, deși avantajele electrificării atelierelor mecanice sînt bine cunoscute, multe colective de conducere din S.M.T.-uri și G.A.S.-uri consideră ca soluționată sarcina de electrificare o dată cu asigurarea surselor de energie sau cu executarea instalațiilor electrice interioare în unitatea respectivă. Electrificarea unui S.M.T. sau G.A.S. și în special gradul de electrificare a atelierelor acestora sînt condiționate însă de asigurarea continuă a aprovizionării cu energie electrică, cît și cu dotarea unității respective cu electromotoarele și aparatele electrice necesare acționării mașinilor-unelte. Electrificarea unui S.M.T. sau G.A.S. impune totodată o perfectă gospodărire și exploatare a curentului electric, ca și întreținerea corespunzătoare a instalațiilor și utilajelor electrice.

În general, este bine să fie folosit, oriunde este posibil, racordul la rețelele regionale, deoarece aceasta dă posibilitatea asigurării continue a sursei de energie electrică, înlătură toate problemele legate de întreținerea uzinei proprii, procurarea combustibilului și întreținerea grupurilor electrogene.

În legătură cu aceasta, trebuie arătat însă că mai sînt unele conduceri de unități, ca cele ale S.M.T.-urilor Cocioc și Eliza-Stoenești, regiunea București, de exemplu, care chiar atunci cînd există posturi de transformare a energiei electrice gata executate în fața atelierului sau a unității respective tărăgănează pînă și executarea unui branșament de... 100 m, preferind să folosească tot vechiul grup electrogen.

O altă lipsă frecventă este felul în care unele unități agricole de stat înțeleg să folosească instalațiile electrice respective în atelierele de curînd construite. Proiectanții acestor ateliere prevăd instalația electrică și amplasamentul mașinilor-unelte în anumite locuri și încăperi din ateliere. Acest lucru se face cu aprobarea conducătorilor unităților respective. După ce recepționează atelierul, însă, colectivele de conducere nu mai instalează mașinile-unelte potrivit planului de instalație, din care cauză survin o serie întreagă de greutăți în procesul de producție.

În unele unități, există mentalitatea greșită că instalațiile electrice au o durată de funcționare... nelimitată. Or, pentru a se obține un maximum de profit de pe urma electricității, trebuie să se acorde toată atenția exploatării, întreținerii și reparării instalațiilor electrice cît și echipamentului electric. Așa cum prevăd instrucțiunile de exploatare elaborate de Ministerul Energiei Electrice, electromotoarele trebuie controlate necontenit și date la o revizie, urmînd a li se face revizii periodice după 120—160 și respectiv 250—320 de ore de funcționare. După 1500—2000 respectiv 5.000—7.000 de ore de funcționare, electromotoarele trebuie să intre în reparații capitale.

De executarea la timp a reparațiilor planificate echipamentelor respective depind durata și condițiile de funcționare a utilajelor acționate cu energie electrică. Nu trebuie neglijată nici problema iluminatului electric, mai ales acum, iarna. Iluminarea locului de muncă la strunguri, la mașini de găurit, bancuri de lucru — prin utilizarea de lămpi portative cu tensiuni nepericuloase, folosirea de becuri cu luminozitate corespunzătoare etc. — trebuie să stea în centrul preocupărilor colectivelor de conducere din S.M.T.-uri și G.A.S.-uri.

În scopul folosirii raționale și cu maximum de profit a energiei electrice, conducerile S.M.T.-urilor și G.A.S.-urilor au datoria să pregătească și să instruiască din timp cadre tehnice de electricieni atît pentru exploatarea, cît și pentru întreținerea utilajului acționat de curent electric.

Ing. TRAIAN SUTEAU
Direcția generală S.M.T. din Ministerul Agriculturii

ULIȚA COLECTIVIȘTILOR

Sporirea producției în gospodăriile colective, întărirea și dezvoltarea lor au făcut să crească veniturile colectiviștilor. Aceasta se oglindește, între altele, în faptul că în raion peste 200 de colectiviști și-au construit case noi.

În clișeu: Una din ulițele comunei Sălcioara, unde se găsesc numai case noi ale colectiviștilor.

NOI CONSTRUCȚII ÎN G. A. C.

La gospodăria agricolă colectivă „Tudor Vladimirescu" din Hărman, regiunea Stalin, a fost terminat un nou grajd-model cu o capacitate de 200 vite mari.
În fotografie: o parte din cireada gospodăriei în fața noului grajd.

Căile pentru sporirea producției de lapte la vaci

În cadrul producției animale, creșterea bovinelor se bucură de o atenție deosebită, datorită importanței mari pe care acestea o au ca furnizoare de produse alimentare (lapte, carne), produse pentru industrie (piele) și pentru agricultură (munca și gunoiul). Prin cantitatea și valoarea mare a produselor lor, bovinele se situează pe primul plan printre celelalte animale domestice, ele dînd peste 83% din laptele și peste 50—60% din carnea pe care o consumăm.

Importanța mare pe care o are laptele în hrana omului a determinat luarea unor măsuri menite să sprijine și încurajeze dezvoltarea creșterii vacilor de lapte și sporirea productivității acestora.

Aceste măsuri, pe de o parte, se referă la cointeresarea materială a crescătorilor în creșterea vacilor și în sporirea producției de lapte, iar pe de altă parte, urmăresc îmbunătățirea raselor și aplicarea celor mai bune metode de creștere și de înmulțire. Astfel, construcția a zeci de mii de grajduri comunale și înzestrarea lor cu tauri de mare valoare, importul a peste 2500 de tauri și vaci de rasă din Uniunea Sovietică și din alte țări, în scopul îmbunătățirii raselor noastre de vite, înființarea și înmulțirea centrelor de însămînțare artificială a vacilor, dezvoltarea rețelei zootehnice și veterinare pentru deservirea crescătorilor, întocmirea și aplicarea planului de raionare și de îmbunătățire a raselor de vaci, înființarea și dezvoltarea gospodăriilor de stat producătoare de animale de prăsilă de calitate superioară, etc., constituie doar o parte din importantele măsuri luate pentru îmbunătățirea raselor de vaci și sporirea producției de lapte.

Cooperativizarea agriculturii și înființarea de mari ferme de vaci în cadrul gospodăriilor colective constituie un mijloc deosebit de eficace pentru dezvoltarea creșterii vacilor și ridicarea producției lor de lapte.

Dacă însă producția de lapte a vacilor noastre, deși mult sporită, nu satisface totuși în întregime nevoile de consum, aceasta se datorește, pe de o parte, moștenirii foarte grele din trecut, iar pe de altă parte, faptului că în practica zootehnică nu folosim cu pricepere metodele cele mai potrivite de creștere, hrănire și îngrijire a animalelor. În cele ce urmează, vom arăta care sînt căile și mijloacele practice pentru sporirea imediată și însemnată a producției de lapte la vaci.

Prima condiție o constituie **asigurarea sănătății perfecte a vacilor.** Dacă nu-i sănătoasă, oricît de bună de lapte ar fi o vacă și oricît de bine ar fi hrănită și îngrijită, nu putem aștepta de la ea producții mari care să fie și ieftine. De aci, necesitatea de a lupta prin toate mijloacele și de a aplica toate măsurile luate de medicii veterinari și de inginerii zootehniști pentru apărarea sănătății animalelor și pentru combaterea bolilor de tot felul, pe primul plan stînd lupta împotriva brucelozei, tuberculozei, febrei aftoase, trichomonozei, vaginitei granuloase etc.

O dată sănătatea vacilor asigurată, trebuie să ne îndreptăm atenția și preocupările în direcția **folosirii întregii lor capacități productive.** Dacă rasele noastre de vaci nu au atins încă un grad prea mare de perfecționare, apoi nu-i mai puțin adevărat că pînă în prezent noi încă nu am folosit întreaga lor putere de producție. Adică sîntem încă departe de a fi folosit toate rezervele interne de producție ale acestora.

Și dacă lucrurile stau astfel, aceasta se datorește în primul rînd **hranei și întreținerii necorespunzătoare,** la care se adaugă adeseori **folosirea unor metode primitive de creștere.** Se impune deci necesitatea **dezvoltării și a îmbunătățirii bazei furajere, a îngrijirii și a adăpostirii corespunzătoare a animalelor,** ca și **aplicarea unei tehnici și a unor metode de lucru mai bune.** Practic, aceasta înseamnă hrănirea pe timp de vară cu nutreț verde de calitate (pășunat și din conveier), iar pe timp de iarnă, cu fîn bun, rădăcinoase și nutreț murat din abundență. La aceasta se adaugă și folosirea celorlalte resurse furajere, cum sînt paiele și cocenii, care, preparate prin tocare, însilozare, saramurare, dospire etc. pot fi consumate în întregime și cu folos mai mare.

Hrana bună trebuie completată cu adăparea la timp, cu întreținerea vacilor în adăposturi bune și cu aplicarea regulilor stabilite în privința mulsului, înțărcării, montei, fătării etc. Dintre acestea, o importanță deosebită are mulsul și masajul ugerului, pregătirea vacilor pline și gonirea juncilor numai în momentul cînd ele ating cel puțin 75% din dezvoltarea vacilor adulte.

Procedînd astfel, la stațiunea zootehnică Băneasa, producția de lapte a aceluiași lot de vaci a sporit de la 1900 litri, cît era în 1949, la 2700 litri în 1951, la 3500 litri în 1952 și la 4300 litri în 1953. La fel la G.A.S. Grabăț, aplicîndu-se metodele înaintate, recomandate de știința zootehnică, s-a obținut în 1955 o producție medie de peste 4000 litri de lapte pe cap de vacă furajată. Realizări însemnate au obținut și G.A.C. Bod din regiunea Stalin, unde numărul bovinelor a sporit în 1955 cu 55% față de 1953, realizîndu-se în același timp o producție de 2542 litri de lapte pe cap de vacă furajată.

În prima etapă deci, calea pe care trebuie mers și mijloacele folosite trebuie să vizeze **folosirea integrală a tuturor posibilităților productive actuale ale vacilor din gospodăriile noastre,** prin asigurarea condițiilor necesare în acest scop. Cum însă noi nu putem și nu trebuie să ne mulțumim numai cu aceasta, paralel trebuie să mergem pe linia **producerii și a creșterii de vaci mai productive decît cele pe care le avem în prezent.**

Aceasta înseamnă o serie de măsuri care se înlănțuie și care duc toate la obținerea unor vaci mai bune de lapte decît generația din care provin ele. Aceste măsuri se referă în principal la: alegerea și folosirea celor mai bune vaci și tauri, întreținerea și hrănirea bună a vacilor pline, creșterea dirijată și în condiții naturale a viteilor, începînd de la naștere și pînă la introducerea la prăsilă (2 ani), hrănirea bună și aplicarea în procesul de producție și de reproducție a tuturor metodelor înaintate recomandate de știința și practica zootehnică.

Procedînd astfel, vom obține, din generație în generație, animale din ce în ce mai productive, aducătoare de venituri însemnate pentru crescători și care în același timp asigură pe piață o cantitate sporită de lapte și de produse lactate, ieftine și de calitate.

Un mijloc important pentru îmbunătățirea rapidă a însușirilor productive a raselor noastre îl constituie **aplicarea însămînțărilor artificiale,** prin care avem posibilitatea folosirii numai a taurilor de valoare excepțională, ceea ce asigură obținerea de vițele mult mai bune de lapte decît mamele lor. Totodată, prin aplicarea însămînțărilor artificiale se reduce prețul de cost, prin aceea că sînt necesari cu mult mai puțini tauri decît în cazul montei naturale.

Calea îmbunătățirii raselor existente prin creștere în rasă curată nu ne dă însă posibilitatea de a spori rapid și simțitor producția de lapte la toate rasele noastre de vaci. La unele dintre acestea, cum este rasa Sură de stepă, care în trecut a fost folosită mai ales pentru muncă, aplicarea acestei metode duce într-adevăr la sporirea producției, însă nu în măsura nevoilor noastre de lapte. De aceea, în cazul acestei rase se recurge la o altă metodă, mai rapidă, și anume la încrucișarea ei cu rasele bune de lapte (rasa Roșie, rasa Brună și rasa Siemmenthal). Rezultatul este obținerea unor corcituri cu putere de producție mult mai mare decît aceea a vacilor Sure de stepă, din care ele provin. Corciturile acestea au însă nevoie de condiții mai bune de viață (hrană, adăpost etc.) decît rasa Sură de stepă și ele dau producții sporite numai dacă le asigurăm aceste condiții. Astfel, la ferma Slobozia, corciturile obținute în urma încrucișării vacilor Sure cu tauri de rasă Brună sau cu tauri Roșii de lapte au dat cu 60—70% mai mult lapte decît mamele lor, unele dînd chiar de 2 ori mai mult lapte decît acestea. Dacă însă corciturilor astfel obținute nu le asigurăm condiții corespunzătoare de creștere, hrănire și îngrijire, nu numai că ele nu ne asigură producții sporite, dar de multe ori dau producții mai mici chiar decît vacile Sure și în același timp nu se dezvoltă, au rezistența mult slăbită și sînt incapabile de muncă; într-un cuvînt, sînt mai rele decît animalele din rasa Sură.

Rezultate foarte bune în ce privește producția de lapte se pot obține din încrucișarea industrială, simplă și alternativă a raselor ameliorate între ele, cum este, spre exemplu, încrucișarea rasei Roșii cu rasa Siemmenthal, sau Siemmenthal cu Brună, sau Roșie cu Brună etc. Acest fel de încrucișare este recomandabil în cazul fermelor de producție, soldîndu-se cu rezultate favorabile atît în ce privește producția-marfă, cît și în privința prețului de cost al laptelui.

Calea pe care trebuie să se meargă, prin urmare, în îmbunătățirea producției de lapte a vacilor nu este aceeași în toate cazurile. Ea depinde atît de condițiile și scopul în care facem aceasta, cît și de însușirile specifice ale raselor cu care lucrăm.

Indiferent însă de aceasta, paralel cu sporirea producției de lapte, **este nevoie să se acționeze pe linia reducerii prețului de cost** al acestui valoros aliment, ceea ce se realizează printr-un complex de măsuri tehnico-organizatorice (**îmbinarea armonioasă a producției vegetale cu cea animală, o bună organizare și retribuire a muncii, mecanizarea și automatizarea principalelor munci grele**). Toate acestea, inclusiv aplicarea unei tehnici înaintate, sînt însă posibile și își găsesc cea mai largă și fericită îmbinare și aplicare în fermele de creștere a vacilor din unitățile agricole socialiste unde există mari posibilități materiale și de natură organizatorică în vederea traducerii lor în fapt.

Dr. I. FISTEAG
Institutul de Cercetări Zootehnice

FOILETON

AUTOBIOGRAFIE

Sînt fondul de bază al gospodăriei colective „Victoria" din satul Muncelu de Sus, comuna Mogoșești, raionul Pașcani. M-am născut în toamna anului 1949, aici, în Muncel. Am, care va să zică, 7 ani bătuți pe muche.

S-ar cuveni ca la această vîrstă să fiu mare și voinic. Eu însă sînt atît de slăbănog și de pipernicit, încît oricine vine pe la noi se miră. Numai ce-aud spunîndu-se:

— Dar cu sfrijitul ăsta ce-i?!

Acu', dacă stau strîmb și judec drept, n-ar trebui ca tocmai eu să port rușinea pentru slăbiciunea mea. Că doar eu nu pot crește dacă președintele, consiliul de conducere și adunarea generală nu-mi dau ceea ce mi se cuvine. Și doar nu se poate spune că gospodăria n-a avut cu ce mă crește. Mai în fiecare an am obținut venituri însemnate. Dar în loc să-mi dea și mie, după drept, măcar 10 la sută, colectiviștii și-au împărțit frumos aproape tot venitul între ei. Acum vreo 4 ani, de pildă, nu m-au înzestrat decît cu 4,47 procente; în 1953, cu numai 3,17 la sută; în 1954 mi s-a dat doar 5,90 la sută. Iar acum un an, în loc de 14.500 lei m-am pomenit cu 6.000. Păi bine, treabă-i asta?

Și totuși, mi-e rușine mie de rușinea lor. Că ei, cînd îi întreabă cineva de ce-s atît de pricăjit, nu fac decît să i se plîngă: ba că nu sînt ajutați, ba că li-i pămîntul slab, și cîte și mai cîte. Dar cînd îi iei mai în răspăr, constați că nu pămîntu-i buba. Iaca, să privim în acte. Ce vedem? La grîu, de-a lungul celor 6 ani, recoltele au fost în medie cam de 1.700 kg la ha. La orz, ovăz, porumb — asemenea. Ce-i drept, anul acesta am avut un pic de suferit. Dar nu din cauza terenului. Pămîntu-i bun. Numai că se găsesc printre colectiviștii noștri cîte unii care dau lucrul peste cap, ca tov. Elena T. I. Secară, bunăoară. Știți ce face dînsa? Lasă buruiana în porumb. Iar cînd o critici, ți-o retează scurt:

— Ia tacă-ți fleanca, măi. Dacă m-aș potrivi eu să tai toată buruiana, aș mai avea unde face multe zile-muncă?

Auziți ce grijă are dumneaei? Să facă zile-muncă cît mai multe, chit că treaba-i proastă și valoarea zilei-muncă mică.

Dar valoarea zilei-muncă în gospodăria colectivă din Muncel e mică și din cauză că eu sînt slab și nu-i pot ajuta. Căci toată lumea știe cît de mult depinde creșterea veniturilor colectivei de valoarea fondului de bază. Chiar așa se și explică pentru ce sînt frații mei atît de prețuiți în alte părți. Colectiviștii respectivi nu se reped să ia acasă tot venitul colectivei lor, cum fac ai noștri. Ei privesc în viitor. Și pentru a-și mări mereu veniturile, își creează și dezvoltă ramurile de producție ajutătoare. Drept urmare, fondul lor de bază se mărește an de an. Și e de la sine înțeles că și venitul colectivei sporește mereu. Cum s-ar zice, dă-mi și-ți dau.

Cum stau însă lucrurile în gospodăria noastră? În primii ani de existență, am crescut normal. La sfîrșitul anului 1952, aveam vreo 16 vaci de lapte. Rasă bună, Siementhal. Ți-era mai mare dragul să te uiți la ele. Mai aveam vreo 206 oi, vreo 7 scroafe fătătoare din rasa York, aproape 200 de găini, 57 de stupi și altele.

S-ar fi căzut ca și veniturile colectivei de pe urma animalelor să fie pe măsura numărului lor. Dar vai! N-a fost așa. Căci cele 16 vaci au fost supuse unui post cum numai călugării făceau, pe vremuri. Iar în primăvara viitoare, vacile păreau niște stafii. Ce-a făcut atunci conducerea gospodăriei? A vîndut din ele mai întîi o parte, apoi alta, pînă cînd au rămas doar 3. Dar ce e și mai rău e că le-a dat în pierdere. De unde ne costase cîte 2.500 lei bucata, le-am vîndut cu jumătate din prețul de cumpărare. Uite așa. Să ne scăpăm de ele. Halal negustori!

În ceea ce privește banii obținuți pe ele, au fost împărțiți între colectiviști pentru zilele-muncă. Geaba s-a opus statutul. În zadar le-a arătat prevederea potrivit căreia eu sînt declarat indivizibil. Președintele, socotitorul și toți cei de frunte au sărit la el și l-au zvîrlit cît colo:

— Tu să stai la locul tău, în raft, că altfel, praf te facem.

Ca și cum n-ar fi fost el destul de prăfuit, sărmanul! Iar pe mine, după ce m-au ciopîrțit cum le-a venit la îndemînă, m-au închis în acte, amărît și invalid. Căci conducerea gospodăriei și-a zis: „Decît să ne mai critice colectiviștii în ședințe, mai bine să slăbească dumnealui (adică eu). Că tot nu face gălăgie". Ce să vă mai spun de iepurii de casă! Nu știu cui i-o fi trăsnit prin cap să creștem iepuri. Asta mai acum trei ani a fost. Destul că ne-am trezit cu 10 iepuri ca niște mițe. Ne trebuia și cușcă. Ne-am cumpărat. Am dat pe ea 10.000 lei. Și iepurii au început să se prăsească. Dar în scurtă vreme s-au evaporat. Cum? Unde? Nimeni n-ar putea să spună singur. Unii cred că i-au mîncat pisicile și cîinii. Alții socotesc că, pur și simplu, iepurii au dezertat. Mă rog, așa o fi. Eu nu bag mîna în foc nici pentru cîini, nici pentru mițe și nici pentru iepuri. Dar nici pentru alte mamifere nu-mi pătez obrazul. Vorba e că ne-am trezit în anul următor și fără iepurași, și fără cușcă. Și uite așa s-au dus pe gîrlă alte milișoare. Iar eu am continuat să mă usuc. Acum stau și mă gîndesc: ce-ar fi să ne mai încercăm norocul și cu niște porumbei?

Și în privința vacilor aș mai avea ceva de spus. Avem un grajd modern. Cît toate zilele de mare. Încap în el 80 de vite...

— Cum așa? veți spune dumneavoastră. Într-un grajd atît de mare adăpostiți numai 3 vaci?

— Așa i. 3 ținem. Și iată de ce. Consiliul de conducere al colectivei noastre s-a gîndit că nu-i bine ca vacile să stea înghesuite. Asta-i una. Iar dacă se mai îngrașă, apoi e nevoie să aibă spațiu locativ destul. Să se dezvolte după plac. Acum ați priceput?

★

Eu totuși cred că în gospodăria noastră treburile ar putea să meargă bine. Cum au mers în primii ani. Cum merg în satul Mogoșești, de pildă. Fiindcă, vă mărturisesc cinstit, pe frate-meu din Mogoșești îl fericesc. El e mai tînăr decît mine cu 3 ani. Dar crește mai frumos. De ce? Conducerea gospodăriei „9 Mai" e mult mai bună. Asta-i. Ea nu se pripește cînd e vorba de ridicarea unor construcții, ci chibzuiește mai întîi dacă acestea își au rostul. Nici nu se repede la împrumuturi mari de la stat și la investiții nerentabile. În schimb, cînd ia o hotărîre, apoi poți fi sigur că-i luată cu cap. Și o înfăptuiește întocmai. Bunăoară, s-a gîndit să facă ferme zootehnice. Dar nu s-a repezit ca orbul. Și-a asigurat întîi baza furajeră necesară și adăposturile după trebuință. Iar cînd au scoit mioarele și godinacii, au găsit și hrană din belșug și adăposturi bune.

Cu celelalte ramuri de producție ajutătoare procedează tot așa. Mai întîi, socotește cu răbdare, face pregătiri temeinice, apoi mobilizează oamenii la lucru. Și veniturile colectivei sînt din ce în ce mai mari. Dacă în 1955, valoarea unei zile-muncă a ajuns la 40 lei, acum ea s-a urcat la 49.

În schimb, noi ne-am întins mai mult decît ne-a fost învelitoarea. Și ne-au înghețat picioarele. De ce? Pentru că n-am avut o conducere așa cum se cere. Degeaba am schimbat-o des. Ori poate în privința asta am greșit. Că uite, în decurs de 7 ani, la noi s-au rînduit vreo 6 președinți. Și cred că nu e bine. Ar fi mult mai nimerit să ne oprim la unul, cel mai bun, și să pornim la treabă cu temei. Că oameni de nădejde se găsesc la noi: Costică Toma, Ion Rusu, Ion Onofrei, Ilie Zaharia. Dar ce stau eu să vorbesc? Majoritatea celor 90 de membri ai gospodăriei noastre sînt tot oameni de ispravă. Ce mai treabă bună ar putea să facă ei pe cele 294 de hectare ale noastre, dacă ar avea în frunte o conducere mai pricepută și mai mult sprijinită de către cei de la raion! Iar eu aș crește mare și voinic ca Făt-Frumos din basme. Și le-aș sta mereu într-ajutor.

Semnat: fondul de bază al G.A.C. „Victoria"
p. conf. NICOLAE COMANICI

Din agricultura țărilor care construiesc socialismul

R. D. GERMANA

Crește neîncetat nivelul de trai al muncitorilor agricoli

In ultimii 7 ani, în urma aplicării legii privind asigurările sociale la muncitorii agricoli și a unor alte măsuri luate de guvern, viața celor 400.000 de muncitori agricoli și forestieri s-a îmbunătățit considerabil. In perioada 1950-1955, în urma creșterii productivității muncii salariul muncitorilor agricoli din gospodăriile agricole de stat a crescut cu 46 la sută. Pe tărîm cultural, muncitorii agricoli dispun în prezent de 128 de case de cultură, în cadrul cărora au fost înființate 1.205 echipe artistice, 1.063 de cluburi și 1.150 biblioteci. An de an, sindicatele asigură muncitorilor agricoli și forestieri, precum și familiilor lor, un număr tot mai mare de locuri la casele de odihnă. Astfel, în vara acestui an, 45.000 de muncitori agricoli și forestieri și membrii lor de familie și-au petrecut în mod plăcut concediul în casele de odihnă, iar alți 9.700 s-au bucurat de tratament medical gratuit în așezămintele medicale din stațiunile de cură.

R. CEHOSLOVACĂ

Noi realizări în mecanizarea agriculturii

O nouă combină pentru recoltatul sfeclei de zahăr a fost realizată de industria înaintată a Republicii Cehoslovace. Cu ajutorul acestor combine, cooperativele agricole unice au reușit anul acesta să recolteze sfecla de pe 85 la sută din suprafața cultivată.

In anul acesta, mecanizarea lucrărilor agricole din R. Cehoslovacă a luat o nouă dezvoltare. Astfel, în cooperativele agricole unice, lucrările de recoltare a griului au fost executate cu ajutorul mașinilor în proporție de 90 la sută, iar într-un procent de 42 la sută pe aceste ogoare au fost folosite combine cerealiere. De asemenea, recoltarea sfeclei de zahăr, lucrare care cere de obicei un mare volum de muncă, a fost executată cu ajutorul mașinilor în proporție de 85 la sută. In ce privește sectorul zootehnic, 85,4 la sută din totalul cooperativelor agricole unice sînt înzestrate cu instalatoare automate pentru adăpatul vitelor, iar peste 25 la sută din grajduri sînt echipate cu mașini electrice de muls.

In vederea satisfacerii necesităților crescînde ale agriculturii, în R. Cehoslovacă se lărgește producția de mașini agricole în uzinele existente și se construiesc uzine noi.

R. P. BULGARIA

Măsuri speciale pentru protecția culturilor

In R. P. Bulgaria, funcționează pe lîngă S.M.T.-uri un număr de 92 de baze speciale pentru protecția culturilor, înzestrate cu un mare număr de mașini speciale. In 1957, numărul acestor baze va depăși cifra de 160. Activitatea acestor baze speciale este intensă și multilaterală. Parcul de mașini de care dispun este folosit pentru combaterea dăunătorilor pe toate plantațiile de bumbac ale cooperativelor agricole de producție și ale gospodăriilor agricole de stat, pe o mare parte din livezi și noile vii, precum și pe terenurile infestate de gîndaci și alți dăunători.

In privința organizării muncii pentru protecția plantelor, în R. P. Bulgaria funcționează un institut special de cercetări: alte stațiuni și institute agricole din țară au în cadrul lor și secții pentru protecția plantelor. De asemenea, în fiecare gospodărie de stat și cooperativă agricolă de producție, există un număr de observatori care semnalează apariția bolilor și dăunătorilor la plante.

Organele de stat și cooperativele agricole de producție din R. P. Bulgaria dezvoltă neîncetat cultura legumelor, care are o veche tradiție în această țară. In fotografie, ni se prezintă una din marile sere pentru zarzavaturi și legume timpurii din localitatea Haskovo.

R. P. F. IUGOSLAVIA

Pentru dezvoltarea agriculturii în anul 1957

Potrivit planului social adoptat de Skupșcina Federativă a R.P.F. Iugoslavia, pe anul 1957 organele de stat vor investi 11,3 miliarde dinari pentru îmbunătățirea pămînturilor arabile și 12,8 miliarde dinari pentru achiziționarea de utilaj agricol. Numărul tractoarelor va crește în anul viitor de 2 ori, iar numărul de mașini agricole, cu 30 la sută față de inventarul existent în agricultură. Măsuri importante sînt prevăzute și pentru extinderea suprafețelor cultivate cu semințe selecționate. Astfel, se prevede o nouă sporire a suprafeței cultivate cu porumb hibrid, suprafață care încă în 1956 a depășit 100.000 de hectare, și o creștere cu 13 la sută a suprafețelor cultivate cu semințe selecționate de griu.

In cadrul planului de perspectivă pentru dezvoltarea agriculturii, o atenție deosebită se acordă sprijinirii cu precădere a sectorului socialist din agricultură, care cuprinde un mare număr de cooperative sătești de diferite tipuri.

Evenimentele la zi

Trupele anglo-franceze au părăsit teritoriul Egiptului

Telegramele de presă anunță că, în cursul zilei de 22 decembrie, ultimele unități ale trupelor anglo-franceze au părăsit orașul egiptean Port-Said. Evacuarea trupelor anglo-franceze a fost primită cu entuziasm de populația egipteană, care nu a încetat nici o clipă lupta împotriva agresorilor.

Nevoite să evacueze Port-Saidul, cercurile colonialiste din Anglia și Franța și uneltele lor din Israel continuă însă uneltirile împotriva Egiptului. Guvernanții Israelului declară astfel cu încăpățînare că nu vor preda Egiptului în nici un chip regiunea Gaza și alte teritorii egiptene cotropite. Guvernele englez și francez continuă să elaboreze planuri care tind să răpească Egiptului Canalul de Suez. La O.N.U., reprezentanții Angliei, Franței și Israelului au căutat, de altfel fără succes, să răspîndească diferite minciuni și calomnii împotriva Egiptului.

Forțele păcii, care zilele acestea au obținut o importantă victorie, vor fi însă capabile să zădărnicească și noile uneltiri ale colonialiștilor.

Ședința comisiei O. N. U. pentru dezarmare

La 20 decembrie a.c., din inițiativa reprezentantului U.R.S.S. a fost convocată o ședință a Comisiei O.N.U. pentru dezarmare.

Reprezentantul U.R.S.S., A. A. Sobolev, în cuvîntarea sa ținută în fața Comisiei, a cerut ca raportul de activitate al Comisiei pentru dezarmare să fie predat cît mai curînd Adunării Generale și Consiliului de Securitate al O.N.U. Adunarea Generală trebuie să fie în măsură să poată examina problema dezarmării și a slăbirii încordării internaționale și în special noile propuneri ale Uniunii Sovietice din 17 noiembrie a.c.

In urma dezbaterilor, Comisia a adoptat proiectul raportului său către Adunarea Generală și Consiliul de Securitate al O.N.U. și a predat acestora spre examinare toate materialele cu privire la activitatea Comisiei și a subcomitetului ei, precum și propunerile făcute în această problemă de către diferitele state.

Caracterul provocator al vizitei vice-președintelui S. U. A., Nixon, în Austria

Zilele trecute, vice-președintele S.U.A., Nixon, a sosit într-o vizită în Austria. Cercurile oficiale din S.U.A. au declarat că scopul acestei vizite ar fi „examinarea situației refugiaților unguri".

Cercuri largi ale opiniei publice mondiale dezaprobă vizita lui Nixon. Mulți observatori politici subliniază că vice-președintele S.U.A. nu a sosit în Austria la invitația guvernului austriac, și deci vizita lui are un caracter de inspecție care nesocotește neutralitatea Austriei garantată de către cele patru mari puteri prin tratatul de stat din 1955. Pe de altă parte, organele de presă scriu despre legătura ce există între vizita lui Nixon și activitatea subversivă provocatoare pe care S.U.A. o duc împotriva țărilor de democrație populară. Este evident că vice-președintele S.U.A., Nixon, partizan înfocat al războiului rece, sprijină astfel personal și direct activitatea instigatoare a autorităților americane în rîndul refugiaților unguri. Se știe că diferite cercuri reacționare apusene și în special din S.U.A. îngreunează în prezent repatrierea refugiaților unguri și în același timp caută să organizeze din rîndul acestora unități speciale pentru spionaj și diversiune.

Nelegiuirile colonialiștilor englezi pe insula Cipru

De pe teritoriul insulei Cipru (colonie engleză așezată în răsăritul Mării Mediterane), sosesc neîncetat noi vești despre metodele barbare prin care colonialiștii englezi încearcă să înăbușe lupta poporului cipriot pentru libertate și unirea insulei cu Grecia. La 20 decembrie a.c., reprezentantul Greciei la O.N.U., Pulamas, a predat secretarului general al O.N.U. un dosar special cu documente despre abuzurile și crimele comise de trupele britanice pe insula Cipru. Din aceste documente reese că numai în perioada dintre sfîrșitul lunii octombrie și începutul lunii decembrie, autoritățile britanice au închis în temnițe și lagăre de concentrare 5.767 ciprioți, au executat 52 locuitori dintre care 9 copii sub 12 ani și 4 femei. Intre metodele preferate ale autorităților britanice se numără stabilirea unor amenzi colective la care sînt impuse sate și orașe întregi, restricții drastice asupra circulației, distrugerea unor case de locuit etc.

Constrînse să recurgă și la manevre politice, autoritățile britanice au elaborat și un proiect de constituție pentru insula Cipru. Acest proiect nu acordă însă populației dreptul la autodeterminare asupra viitorului insulei, asigură guvernatorului englez drepturi aproape nelimitate și prevede că politica externă a insulei va fi stabilită numai de către autoritățile britanice. Ministrul Coloniilor din Anglia a declarat că însăși această constituție ciuntită nu va fi aplicată decît „peste cîteva luni".

Populația insulei Cipru, ca și toate partidele politice din Grecia, au refuzat cu indignare și hotărîre acest proiect de constituție pe care colonialiștii englezi caută să-l impună insulei. La Famagusta ca și în alte localități din Cipru au avut loc mari demonstrații de protest și în prezent pe insulă circulă pretutindeni manifeste care denunță proiectul britanic și cer populației să continue lupta pentru unirea insulei cu Grecia.

Știri juridice

Decretul nr. 570, publicat în Buletinul Oficial nr. 29 din 10 noiembrie 1956, **pentru repartizarea beneficiilor și vărsarea la buget a cotelor — părți din beneficii ale întreprinderilor și organizațiilor economice de stat.**

Acest decret intră în vigoare de la 1 ianuarie 1957 și înlocuiește Decretul nr. 445/1953 aplicabil pînă la această dată.

Decretul stabilește: felul beneficiilor — planificate și cele peste plan; cum se face repartizarea lor și vărsarea cotelor-părți din beneficii; repartizări speciale din beneficii; formarea și folosirea fondurilor de ajutor financiar temporar.

Menționăm că, potrivit art. 20 din Decret, repartizarea beneficiilor planificate și cele realizate peste plan la gospodăriile agricole de stat îndrumate de Ministerul Gospodăriilor Agricole de Stat, precum și la întreprinderile agricole aparținînd de sfaturile populare, se face potrivit normelor stabilite prin Hotărîri ale Consiliului de Miniștri. In prezent, pentru gospodăriile agricole de stat este în vigoare H.C.M. nr. 726 din 20 IV 1955 (art. 9 și 11) privind măsuri de îmbunătățirea situației financiare a gospodăriilor agricole de stat.

★

Decretul nr. 572, publicat în Buletinul Oficial nr. 28 din 5 noiembrie 1956, **privind stabilirea pensiilor minime.**

Decretul fixează, cu începere de la 1 decembrie 1956, pensii minime sporite, în cadrul Asigurărilor Sociale de Stat și al Asigurărilor Sociale ale Militarilor și anume:

— pensia de bătrînețe sau pensia de vechime în serviciu la 250 lei lunar pentru pensionarii domiciliați în orașe și 200 lei lunar pentru cei din comunele rurale.

— pensia de invaliditate la 300 lei, 250 lei și 200 lei lunar, în raport cu gradul de invaliditate pentru pensionarii domiciliați în orașe și 250 lei, 200 lei și 180 lei lunar pentru cei domiciliați în comune rurale.

— pensia I.O.V.R. la 200 lei lunar pentru pensionarii domiciliați în orașe și 180 lei lunar pentru cei domiciliați în comune rurale.

De asemenea, se stabilesc pensii minime sporite pentru membrii de familie care primesc pensii de urmași, în raport cu cuantumurile de pensii minime arătate mai sus.

★

Decretul nr. 594, publicat în Buletinul Oficial nr. 30 din 24 noiembrie 1956, **pentru abrogarea Decretului nr 16/1954 privind impunerea foștilor exploatatori.**

Potrivit prevederilor decretului abrogat, foștii exploatatori care nu s-au încadrat în cîmpul muncii erau impuși la un venit profesional corespunzător cheltuielilor de întreținere.

Decretul nr. 610 publicat în Buletinul Oficial nr. 20 din 24 noiembrie 1956, pentru modificarea și completarea Decretului nr. 153/1954, **privitor la impozitul asupra veniturilor populației.**

Prin acest decret, se modifică art. 25, 26, 27, 29, 30, 31, 34 și 35 din Decretul nr. 153/1954 și se adaugă un articol nou — 26.

Modificările și completările privesc o serie de criterii pentru determinarea venitului impozabil și termenele și condițiile în care se plătește impozitul anual. Modificarea art. 34 este deosebit de importantă pentru întreprinderile, instituțiile și organizațiile din sectorul socialist, care sînt obligate să rețină în contul impozitelor anumite cote din sumele brute plătite particularilor, pentru servicii prestate, lucrări executate sau mărfuri livrate.

★

Hotărîrea Consiliului de Miniștri nr. 2235, publicată în colecția de Hotărîri nr. 56 din 2 noiembrie 1956, **privind majorarea salariilor muncitorilor cu cîștiguri mici.**

Hotărîrea prevede ca măsură premergătoare pînă la îmbunătățirea în ansamblu a sistemului de salarizare, sporirea cu începere de la 1 noiembrie 1956 a cîștigurilor cele mai mici din salariu ale muncitorilor, diferențiate pe grupe de ramuri: lei 420 lunar la grupa I de ramuri: lei 395 lunar la grupa a II-a de ramuri și lei 370 lunar la grupa a III-a de ramuri. Măsura se aplică și muncitorilor din agricultură care sînt încadrați în grupa a III-a, cu excepția celor de la S.M.T. care sînt încadrați în grupa a II-a.

In aplicarea acestei Hotărîri, s-au emis de Comitetul de Stat al Planificării și Ministerul Finanțelor instrucțiunile nr. 2186 din 6 noiembrie 1956.

★

Hotărîrea Consiliului de Miniștri nr. 2144, publicată în colecția de Hotărîri și Dispoziții nr. 60 din 10 noiembrie 1956, pentru completarea H.C.M. nr. 2213/1955, **privind stabilirea tarifelor de tras și transport cu animale și cu mijloace cu tracțiune animală, pe drumuri și șosele, în interiorul comunelor și al orașelor.**

Anexa nr. 1 la H.C.M. nr. 2213/1955 se completează cu tarifele de transport cu tracțiune animală, pe drumuri și șosele și în interiorul comunelor, al tulpinilor de in și cînepă, bumbac brut, semințe de bumbac, paie și fîn balotate și nebalotate.

H.C.M. nr. 2544 din 14 decembrie 1954, privind tarifele pentru transport al plantelor textile, cu excepția art. 2, se abrogă.

★

In colecția de Hotărîri și Dispoziții nr. 60 din 10 noiembrie 1956, s-a publicat regulamentul privind premierea personalului din sectorul de culturi, achiziții și recepții de plante tehnice, legumicol pomicol și vini-viticol din întreprinderile aparținînd Ministerului Industriei Alimentare, aprobat prin H.C.M. nr. 2159/1956.

Buletin Meteorologic pentru zilele de 24, 25 și 26 decembrie

Vreme închisă și în răcire treptată. Precipitații generale sub formă de lapoviță și ninsoare vor cădea mai abundente la sfîrșitul intervalului. Vînt în intensificare din sectorul sud estic la început și apoi din nord-est. Temperatura în scădere. Minimele vor coborî între minus 12 și minus 2 grade, iar maximele vor oscila între minus 4 și plus 5 grade.

Insemnări din R.D. Germană (VIII)

Dr. Werner are dreptate

Multa et multum...

Cînd stau acum și mă gîndesc, răsfoind paginile caietului cu note de drum, aproape nu-mi vine să cred că într-o singură zi, grupul format din cele trei gazde și curiosul gazetar din Romînia a putut executa un asemenea tur de forță încît să facă cunoștință cu cochetul Weimar, să viziteze — cu suficientă amănunțime — cel mai vechi centru comercial al Germaniei și totodată să dea o raită — e drept, cam pe vreme de înserare — pe la Institutul de economie agrară de la Gundorf. Iar după toate acestea, să te alegi și cu sacul plin de impresii menite să satisfacă și curiozitatea altora!

Ce pare acum de necrezut a acționat atunci ca o lege de fier care mi-a obligat simțurile să-și înzecească forța receptivă. Era aproape 12 cînd am plecat din orașul de pe Ilm. Nu aveam decît 20 km pînă la Jena, unde speram să facem un popas în vederea îndeplinirii unor obligații legate de natura omenească. Pe drum însă ne-am răzgîndit, așa că am rămas înțeleși să ne oprim dincolo de Jena, într-un local ceva mai modest, dar mai puțin aglomerat.

Orașul Jena îmi era cunoscut atît din istorie, cît și prin faptul că lucrasem cu cîțiva ani în urmă folosind produsele renumitelor întreprinderi de stat Zeiss-Jena. Această întreprindere, care în anul 1947 era — practic vorbind — la pămînt, și-a recîștigat gloria de altădată, trimițîndu-și și astăzi produsele pe întreg globul. Cele 13 uzine sînt specializate pentru lentile de ochelari, aparate de fotografiat, binocluri, microscoape, aparate optice, accesorii și altele. Sticla este furnizată în blocuri de către uzina Schott care se găsește în apropiere.

Viața industrială, deși în cea mai mare parte concentrată în jurul întreprinderii Zeiss, este totuși destul de variată prin existența a o serie de fabrici de tapiserii, papetărie, pînzeturi, etc. Universitatea „Fr. Schiller", datînd din 2 februarie 1558, își va sărbători probabil cvadricentenarul peste un an. La această înaltă instituție au predat Schiller între anii 1789—1799 și Hegel. Casa în care a locuit Schiller se mai păstrează și astăzi, iar în grădina casei se găsește un bloc de piatră pe care se poate citi: Aici a scris Schiller drama sa „Wallenstein". Lîngă casa lui Schiller se află Observatorul astronomic al universității.

Străbătînd valea romantică de la confluența Leutrei cu Saale, privirea mi-era atrasă de muntele Ientzig pe care l-a cîntat Schiller într-una din poeziile sale, iar gîndurile mi se întorceau cu 150 de ani în urmă la acea memorabilă dată cînd Napoleon, în culmea gloriei sale, adăugase în ziua de 14 octombrie lanțului victoriilor sale o nouă verigă de care prinsese soarta Prusiei. O victorie care a surescitat multe imaginații, printre care și pe cea a pictorului Horace Vernet, a cărui pînză se află expusă la Versailles din anul 1835.

Prea tîrziu!...

Am prins din nou marea autostradă din dreptul localității Eisenberg, cunoscută din vechime prin minele sale de fier, fabricile de porcelanuri, mașini, țesături de lînă, și prin comerțul de lemn. De aci, drumul nostru a ținut mereu direcția nord, cu mici abateri.

Inainte de Leipzig, mi s-a atras atenția că pe partea stîngă, în depărtare, se zărește fumul gros al uriașei întreprinderi industriale din Leuna, aproape de Merseburg. Intreprinderea este foarte cunoscută în lumea întreagă. Pînă în 1945 ea aparținuse concernului I. G. Farben și producea armament. Acum poartă numele eminentului conducător al Partidului Socialist Unit, Walter Ulbricht. Peste 28.000 de muncitori lucrează permanent în uzinele din Leuna, care formează cea mai mare întreprindere chimică din Germania. Un număr de 24 de țări importă produsele uzinelor din Leuna. Producția a depășit nivelul celei dinainte de război și este de peste 4 ori mai mare decît în 1947. Pentru agricultură, uzinele Leuna au o mare importanță deoarece ele produc o mare cantitate de îngrășăminte chimice.

In după-amiaza acelei zile, străzile Leipzigului mi-au apărut viu luminate de un soare victorios în lupta cu norii încăpățînați. Era înainte de sfîrșitul programului de muncă, fapt dovedit de circulația restrînsă. Orașul nu a fost scutit de semnele războiului, dar, admirabilii săi cetățeni l-au refăcut în cea mai mare parte. Și cum să nu muncești cu abnegație pentru asemenea perlă a țării? Oare nu este Leipzigul cel mai important centru comercial al Germaniei? De cînd are această calitate? Sursele istoriei arată că la început, pe aceste locuri a fost o simplă așezare de pescari slavi, atrași de prezența celor trei ape care confluiază aci: Parthe, Pleisse și un braț al rîului Elster. Rangul de oraș l-a căpătat în anul 1015.

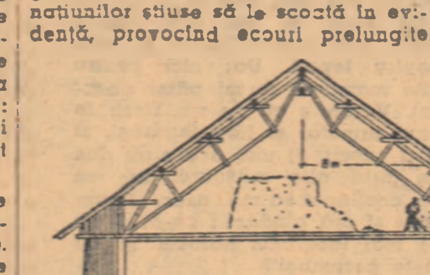
Din anul 1497, au început să se țină trei tîrguri anuale la care veneau negustori din țări îndepărtate. Orașul a devenit cu timpul foarte bogat, iar ținerea tîrgurilor anuale a devenit o tradiție ce se păstrează și astăzi, dar pe o scară mult mai mare. Intreprinderile sînt foarte variate: fabrici de vagoane, oțelărie, filaturi, fabrici de zahăr, țesătorii de mătase, întreprinderi de parfumerie, de instrumente muzicale, aparate electrice, optică, mașini, pentru tipografii, fabrici de hîrtie etc. In special s-au dezvoltat mult tipografiile.

Locurile istorice sînt numeroase, legate de evenimente mai vechi sau mai noi: Universitatea datînd din 1409 și unde în 1519 a avut loc celebrul colocviu dintre Eck, Carlostadt și Luther; Auerbachshof construit între 1530-1538 cu numeroasele sale pivnițe, și unde Goethe a plasat o scenă din „Faust"; clădirea bursei care datează din anul 1678; statuia marelui om de știință german A. Thaer, specialist în agricultură; impunătorul monument al bătăliei națiunilor, ridicat între 1898-1913, în amintirea victoriei asupra lui Napoleon la 16 octombrie 1813, victorie care a costat viața a nu mai puțin de 120.000 oameni. Iar printre alte locuri istorice, clădirea tribunalului a fost locul unde Gh. Dimitrov și-a susținut rechizitoriul împotriva regimului de teroare al hitleriștilor.

Am regretat foarte mult că vestitul Tîrg Internațional se închisese cu cîteva zile mai înainte, așa că nu am reușit să văd decît locul pavilioanelor, din care se detașa clar săgeata avîntată spre cer a pavilionului sovietic. Mi s-a spus însă că produsele romînești se bucuraseră de succes, în special cele alimentare.

De ce are dreptate dr. Werner

Păstrînd încă în urechi minunatele acorduri armonice pe care vocea ghidului de la Monumentul bătăliei națiunilor știuse să le scoată în evidență, provocînd ecouri prelungite

(Schița nr. 1)

între zidurile mărețului edificiu, ne-am grăbit să ajungem la Gundorf, unde se găsește un institut de economie agrară aparținînd Academiei de Științe agricole.

Nu am reușit să stăm de vorbă cu directorul institutului Dr. Rosenkranz, care era plecat. In schimb ne-a așteptat dr. K. Werner, directorul adjunct, un om voinic, cu un picior anchilozat, datorită cărui fapt se deplasează foarte greu ajutat de baston. Aceasta însă nu l-a împiedicat să ne arate cele mai însemnate realizări ale institutului care — după părerea mea — prezintă un mare interes pentru agricultura țării noastre.

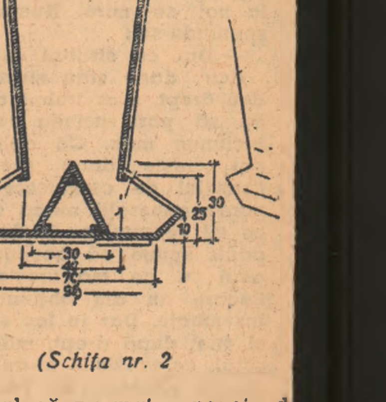
In institut lucrează 4 colective de muncă: economie agrară, organizarea și normarea muncii, tehnologia muncii și fiziologia muncii. Am cerut să mi se dea lămuriri în ceea ce privește legătura cercetărilor cu practica. Mi s-a spus că de cîțiva ani, se studiază problema raporturilor dintre încadrarea cu forțe de muncă și modul de organizare a producției în unele cooperative de producție agricolă. Pentru aceasta s-a convenit cu cooperativele respective ca să pună la dispoziția cercetătorilor înregistrările special întocmite cu privire la munca, iar ele vor primi în schimb interpretările lunare asupra cuantumului de muncă folosit și consumul de unități de muncă pentru diferite culturi și domenii de activitate, organizate pe brigăzi. Rezultatele au fost analizate critic și interpretate într-o consfătuire care a avut loc cu președinții și brigadierii a 15 cooperative la Gundorf, între 7-8 aprilie 1956. Consfătuirea a scos la iveală că principala cauză a rezultatelor nesatisfăcătoare din unele cooperative de producție agricolă constă în lipsa de concordanță dintre economia muncii și organizarea gospodăriilor Decalajul se explică prin aceea că în unele cooperative nu e folosită suficient capacitatea productivă a membrilor, iar în altele necesarul în muncă nu e satisfăcut de forțele de muncă existente.

Necesarul de muncă este în funcție de intensitatea lucrărilor din gospodărie precum și de participarea S.M.T.-urilor. Capacitatea de muncă a cooperativei se reflectă de fapt în raportul dintre necesar și consum. Membrii cooperativelor vor avea cîștiguri mari asigurate numai dacă vor avea creat un suficient cîmp de activitate. Pentru aceasta este necesar să se dezvolte acele ramuri de producție care pot asigura folosirea rațională a forțelor de muncă existente. In cooperativele care au puține forțe de muncă, va trebui extinsă intervenția S.M.T.-urilor. Observațiile și recomandările cercetătorilor au fost aplicate în practică și au dat rezultate bune.

Ceea ce mi-a părut deosebit de important, a fost atenția și pasiunea cu care privește Dr. Werner problemele economisirii cheltuelilor de forță de muncă în creșterea animalelor. In abordarea acestei probleme se pornește de la faptul că în gospodăriile interioare și mai ales în grajduri, procesul de muncă este foarte complex. De aceea, trebuie făcut totul pentru ușurarea lucrărilor manuale. Eram în curent cu măsurile adoptate în U.R.S.S., S.U.A. și alte țări în această privință și de aceea mi-am manifestat dorința de a fi pus la curent cu activitatea institutului.

La Gundorf, în grajdul fără boxe al vacilor de lapte, s-au amenajat automate pentru furajele grosiere, animalele putînd să consume furajele la discreție. Grajdul este împărțit în 4 secții cu cîte 20 de vaci. Automatele se găsesc în fiecare secție, pe latura externă a grajdului și au capacitatea de 1.000—1.100 kg. Fînul este depozitat în pod. Ingrijitorul umple cu furca automatele. Cercetările au arătat că pentru 1 unitate vită-mare (U.V.M.), consumul de fîn a fost de cel mult 7 kg., pierderile fiind de 3-4 la sută. Deci, cu acest consum, automatul se umple o dată pe săptămînă. Pentru 200 zile ținere la grajd cu 7 kg fîn pentru 1 U.V.M., sînt necesare 1.400 kg fîn, cantitate suficientă ca să asigure sănătatea și productivitatea animalelor. (Schița nr. 1).

Aceeași problemă se pune pentru îngrășarea porcilor. Cercetările au arătat că în mod obișnuit mai mult de jumătate (60%) din consumul total de muncă revine preparării și administrării hranei. Prin urmare, în vederea economisirii consumului de muncă, trebuie să pornească de la acest fapt. Pentru aceasta, în cazul hrănirii porcilor cu cereale uscate s-au construit automate speciale. Automatul are un singur corp și este confecționat din scînduri groase de 24—30 mm. Partea superioară este rezervorul de hrană, iar jos se găsesc lăcașurile de hrănire executate din lemn tare și late de 30 cm (cîte un lăcaș pentru 3 porci). In cazul cînd automatele se așează longitudinal cu aleea de hrănire, jghiaburile de hrănire se vor așeza pe o singură parte. In cazul așezării transversale, jghiaburile vor fi pe ambele părți. Adăpatul se face la discreție. Transportul amestecului de hrană descărcat din pod și umplerea automatelor se face de un singur om, o dată pe săptămînă, cu ajutorul unui cărucior cu motor Diesel. Numărul de animale pentru un îngrijitor este de 600 de capete, în toate tipurile de grajduri în care nu se fac alte modificări decît introducerea automatelor. Dacă însă este posibilă scoaterea bălegarului prin antrenarea cu apă (ceea ce are ca efect o reducere a consumului de forță de muncă cu 60 la sută), atunci un om ar putea îngriji 1.000 de porci puși la îngrășat. O urmare firească

(Schița nr. 2

este faptul că nu mai e nevoie de bucătării în grajduri, deoarece amestecurile de hrană se iau direct din pod, gata preparate. (Schița 2).

După cum se vede, cercetările **acestea au o importanță extremă și sînt de acută actualitate pentru gospodăriile noastre de stat și colective. Condiția care se cere pentru aplicarea acestei metode este asigurarea unor nutrețuri variate și suficiente.**

Trebuie să precizez însă că în gospodăriile vizitate de mine am constatat o oarecare rezervă față de avantajele acestei metode. Bănuiesc că mai mult din cauza necunoașterii ei. Dacă ținem seama că într-o serie de țări s-a trecut la folosirea generală a automatelor în creșterea animalelor, putem aprecia valoarea reală a metodei.

Este de dorit ca în țara noastră organele competente din Ministerul Agriculturii și Ministerul Gospodăriilor Agricole de Stat să dea atenție acestei probleme, deoarece rezolvarea ei pozitivă va duce repede la scăderea prețului de cost în sectorul zootehnic.

EUGEN MEWES

„Agricultura Nouă", organ al Ministerului Agriculturii și al Ministerului Gospodăriilor Agricole de Stat. Apare bisăptămînal. Redacția și Administrația Piața Scînteii Nr. 1 București. Telefon 7 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"